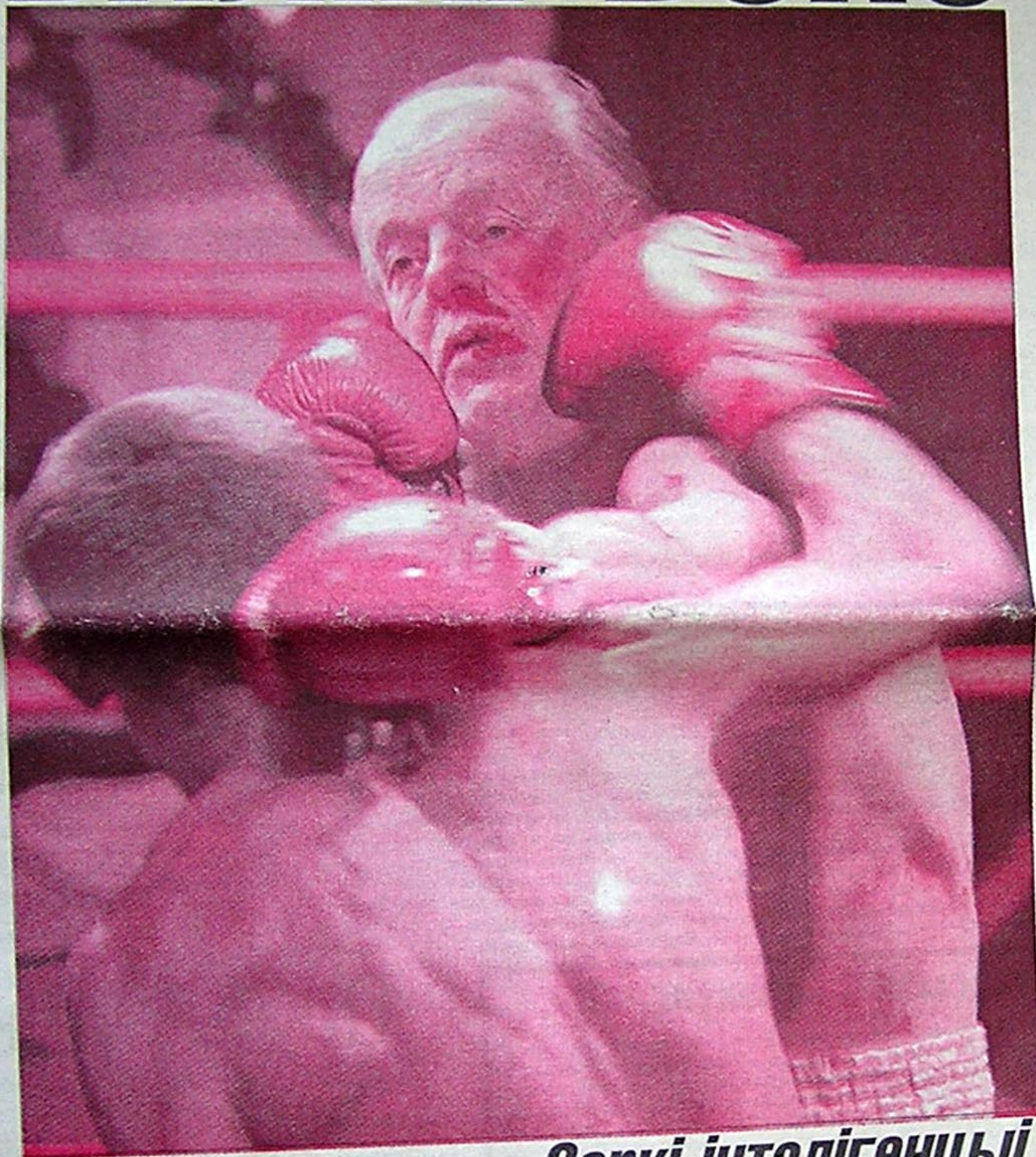
НАВІНКІ

23 - 30 студзеня 2003 №3(82) Кошт свабодны

ВЯЛІКІ БОКС

Зоркі інтэлігенцыі

Ліга прафэсіяналаў:

Шушкевіч – Белы

МАТЧ-РЭВАНШ

Сачыце за рэклямай!

Анталёгія руху «Зубр»

Спэцыяльнае дасьледаваньне на стар.4

Сьціплая прывабнасьць Чучхе

на стар.5

Orwell not dead?

Славуты твор займеў працяг. *Стар.12*

SEX

~~у вялікім саюзе~~

Відаць, чыста выпадкова візыт прэзыдэнта Расеі ў Менск супаў з пачаткам трансляцыі па НТВ навамоднага амэрыканскага тэлесэрыялу «Сэкс у вялікім горадзе», дзе сэксуальна заклапочаныя бабішчы вырашаюць свае інтымныя праблемы ў цяжкіх сьветапоглядных муках. Здавалася б, што агульнага яны могуць мець да беларускай палітыкі й міжнароднай геапалітычнай сытуацыі ўвогуле? І тым ня менш паралелі на наш погляд напрошваюцца самі сабой...

Комікс на стар.16

Газэта «Навінкі» выходзіць зь лютага 1998 г. Зарэгістраваная ў Дзяржаўным камітэце па друку Рэспублікі Беларусь 23.02.1999 г. Пасьведчаньне аб рэгістрацыі №1272. Заснавальнікі: П.Канавальчык, А.Новікаў, А.Мазур. Галоўны рэдактар Паўлюк Канавальчык. Адрас для карэспандэнцыі: п/с 33, 220134 Менск, БЕЛАРУСЬ; E-mail: kampramat@tut.by; Адрас рэдакцыі: г.Менск, пр.газ.«Известия», 9-143.

Нумар падпісаны да друку 23.01.2003г., а 00.01. Тыраж 3000 экз. Надрукавана з гатовых дыяпазытываў у друкарні ТДА «Знаменіе», г. Менск, вул. Кальварыйская, 24. Заказ № 37

НавІнкі ў тЭстах

1. Прэзыдэнт якой краіны атрымаў ад Аляксандра Лукашэнкі запрашэньне наведаць Беларусь?
А) Лівану
Б) Лівіі
В) Літвы

2. Чыю зарплату вырашылі праіндэксаваць на паседжаньні Дзяржсавету Саюзнай дзяржавы?
А) Настаўнікаў
Б) Мэдыкаў
В) П.П.Барадзіна

3. Які калгас Гомельскай вобласьці будзе далучаны да фэрмэрскай гаспадаркі?
А) «Шлях Леніна»
Б) «Шлях Сталіна»
В) «Шлях Троцкага»

4. Беларусь падала заяўку ў Савет Паўночна-Атлянтычнага партнэрства з просьбай дапамагчы ў зьнішчэньні:
А) Бомбаў
Б) Мінаў
В) Гранатаў

5. У Менскай вобласьці ў 2002 годзе было праведзена 1250:
А) Суботнікаў
Б) Дажынак
В) Кірмашоў

6. Якая фабрыка паставіць у ЗША 20 тон цукерак «Красная шапочка»?
А) «Камунарка»
Б) «Камуністка»
В) «Камсамолка»

7. Якая фэдэрацыя атрымала папярэджаньне ад Міністэрства юстыцыі?
А) Прафсаюзаў
Б) Футболу
В) Расейская

8. Порт якога гораду адкрывае сваё прадстаўніцтва ў Менску?
А) Адэсы
Б) Саіду
В) Клайпэды

9. Супраць камэрцыйнага дырэктара якога заводу ўзбуджаная крымінальная справа?
А) МТЗ
Б) МАЗ
В) БелАЗ

10. Які акадэмік быў зьбіты ў Менску невядомымі 17 студзеня?
А) Сахараў
Б) Ліхачоў
В) Гарэцкі

11. Прэзідэнтам якіх краінаў А.Лукашэнка накіраваў віншаваньні з нагоды 10 гадавіны ўсталяваньня дыпляматычных адносінаў?
А) Узбэкістану і Туркмэністану
Б) Казахстану і Кыргыстану
В) Татарстану і Башкартастану

12. У 2003 годзе ў Беларусі плянуецца ўвядзеньне безнаяўнага:
А) Рубля
Б) Даляра
В) Эўра

13. У Барысаве будзе адчынены першы экалягічны:
А) Ліцэй
Б) Інстытут
В) Унівэрсытэт

14. Вынікам чаго будзе прысьвечаная канфэрэнцыя, якая пройдзе 31 студзеня на сайце Міністэрства Абароны?
А) Дэмбэлю
Б) Прызыву
В) Вайны

Правільныя адказы: 1-А, 2-В, 3-А, 4-Б, 5-В, 6-А, 7-Б, 8-В, 9-В, 10-В, 11-А, 12-А, 13-А, 14-Б

Ух, ты, ах, ты, усе мы касманаўты!

Зайздроснікі ад апазыцыі працягваюць неабгрунтавана крытыкаваць інтэграцыйныя працэсы па стварэньні саюзнай дзяржавы. Маўляў, Беларусь губляе свой адвечны сувэрэнітэт, а ўзамен нічога не атрымлівае. Дудкі! Яшчэ як атрымлівае! Эканамічнае супрацоўніцтва Беларусі і Расеі на справе даказала сваю жыцьцяздольнасьць. Узяць хаця б такія саюзныя праграмы, як «Саюзны трактар», які ўжо працуе на неабсяжных прасторах Сібіры, альбо «Саюзны аўтобус», што калясіць па дарогах Масквы. А «Саюзны тэлевізар» наогул пабіў усе рэкорды. З-за чаго многія расейскія заводы вымушаныя прастойваць.

На чарзе новы этап інтэграцыі – касьмічны! Пры ўдзеле Росавіякосмасу, Нацыянальнай акадэміі навук, а таксама шэрагу прадпрыемстваў распрацоўваецца новая сумесная праграма «Космас-БР-2». Бакі разьлічваюць, што рэалізацыя гэтай праграмы дасьць «глябальны эфэкт і знойдзе прымяненьне як у абароннай бясьпецы, так і ў народнай гаспадарцы і зможа падтрымаць і аб'яднаць калектывы высокакваліфікаваных спэцыялістаў, адчуць навукоўцам сваю патрэбнасьць».

Разам мы пераможам! Нам па сілах любыя прасторы, любыя адлегласьці. Улічваючы сёньняшнія хуткасьці разьвіцьця навукі і тэхнікі, цалкам верагодна, што праз колькі гадоў ужо й на Марсе ўсе загавораць пра паскарэньне тэмпаў беларуска-расейскай інтэграцыі ●

Косьця Цэлкоўскі,
летчык-выпрабавальнік

Інтэграцыя

І сьніцца нам...

Хай гучыць заўсёды і вечна,
Гэтаму будзе кожны ўдзячны і рад.
Пад слоган «Беларусь-Космас-Расея»
Пабудуем свой Зоркаград!

Зараз ня тое, што было раней:
Мы даўно павылезьлі з воўчых скур!
Зарубі на носе, малы і стары,
Будаваць будзем свой Байканур!

Нам бясконцасьць галяктык
Руку працягнула.
Чорныя дзіры – глыток пустаты.
Пазнаёміцца з намі квазар жадае,
Закаханы пульсар дасылае лісты.

Час не губляй, хутчэй зьбірай
У неверагодны паход заплечнік.
Жадаюць зь любым бульбашом сябраваць
Зялёныя звышчалавечкі.

Ня сьмейцеся, гэта ня жарт!
Я веру табе, Радзіма!
Да зорак жадаю лятаць,
Радавы –

Пшанічны Ярыла!

Заморскія козьні

Беларускія біятланісты не пакладаючы рук упарта рыхтуюцца да ўзяцьця новых спартовых рэкордаў.

Адзін з самых вядомых спартсмэнаў, неадназовы чэмпіён розных спаборніцтваў, гонар беларускай нацыі, славуты біятляніст Вадзім Сашурын неўзабаве можа паставіць крыж на сваёй лыжнай кар'еры. Міжнародная фэдэрацыя біятлёну працягнула яму тэрмін дыскваліфікацыі да двух гадоў. Спэцыялісты ведаюць, што для 32-гадовага біятляніста гэта раўназначна выхаду на заслужаны адпачынак. Два гады безь любімых лыжаў і вінтоўкі – гэта канец.

Што ж сталася прычынай такіх жорсткіх мераў, чым жа трапіў у няміласьць да функцыянэраў ад біятлёну наш страляючы лыжнік? Афіцыйная адмазка простая як 6 капеек – «недастаткова актыўны ўдзел Сашурына ў барацьбе з допінгам». У прыватнасьці, В.Сашурын не прыехаў у Нямеччыну на чарговы этап Кубку сьвету для ўдзелу ў антыдопінгавай кампаніі. (Ведалі б яны, колькі каштуе квіток за мяжу ў параўнаньні з заробкам беларускага біятляніста!)

Усім вядома, што прафэсійныя спартсмэны з-за рэгулярнага траўматызму вымушаныя глытаць пачкамі мэдпрэпараты, у якіх часьцяком утрымліваюцца забароненыя рэчывы. Не пазьбегнуў гэтай долі і Вадзім Сашурын. Падчас лячэньня артрыту ён па неасьцярожнасьці загнаў дазьняк нандраналу, які як раз і значыцца ў забароненым рэестры. Дык што ж яго за гэта цяпер судзіць? Негуманна атрымліваецца, шаноўнае спадарства. І чаму ж гэта менавіта беларус стаў ахвярай чарговай антыдопінгавай чысткі?

Адказ становіцца зразумелым, калі зірнуць на паслужны сьпіс Сашурына. Срэбны прызэр чэмпіянату сьвету ў індывідуальнай гонцы, чэмпіён сьвету ў камандная (двойчы) і эстафэтнай гонках, а таксама неадназовы чэмпіён Беларусі. Камусьці стала выгодна, каб такі прафэсіянал сыйшоў з дыстанцыі. Як тут не прыгадаць алімпіяду 1998 года ў Нагана, калі перад самым фінішам судзьдзі зьнялі з дыстанцыі ўсю нашую зборную, якая, дарэчы, на той момант лідзіравала. Тады падставай стаў сьнегапад.

Асацыяцыі напрошваюцца самі сабой. Дакуль мы, беларусы, будзем цярпець векавыя зьдзекі над нашым гонарам і годнасьцю! Дакуль намі будуць панукаць, як быдлам! Неадкладна трэба падаваць пратэст у міжнародныя арганізацыі, а калі не дапаможа – прымаць меры ў адказ. Прэзыдэнту Нацыянальнага алімпійскага камітэту варта задумацца над гэтай праблемай айчыннага спорту. Ці келіх трыванья галоўнага спартсмэна можа перапоўніць толькі зьняцьце са спаборніцтваў беларускай хакейнай зборнай ●

Аляксандар Ціхановіч,
фанат біятлону

Бізнэсмэн = спэкулянт?

Больш за 4000 прадпрымальнікаў Гародні правялі 22 студзеня папераджальную забастоўку. Эканамічныя патрабаваньні — вярнуць канфіскаваную па надуманых прычынах маёмасьць, грошы іх уладальнікам, звольніць супрацоўнікаў органаў кантролю, якія дапусьцілі беззаконьне, спыніць «рабаўніцкія набегі» супрацоўнікаў сілавых і кантралюючых структураў на прадпрымальнікаў. Палітычныя — спыніць перасьледваньні журналістаў і адстаўка Аляксандра Лукашэнкі. Узгадайма гісторыю. Усялякі вялікі бізнэс пачынаецца з малога. Джон Пірпойнт-Морган старэйшы прыехаў у Нью-Ёрк з двума цэнтамі ў кішэні. Ён купіў два нямытых яблыкі па цэнту за штуку і прадаў іх за чатыры цэнты. На гэтыя грошы ён набыў чатыры нямытых яблыкі. Ён памыў іх і зноў прадаў па два цэнты. Праз тыдзень Джон Пірпойнт Морган-старэйшы паклаў на свой рахунак першы даляр. Яшчэ праз тыдзень у яго памерла бабуля і пакінула ў спадчыну 10 мільёнаў даляраў. Так разьвіваўся амэрыканскі малы бізнэс. Менскі аблвыканкам таксама прытрымліваецца самых аптымістычных прагнозаў адносна малога бізнэсу. Зацьверджаная канцэпцыя разьвіцьця малога бізнэсу аж да 2005 года, паводле якой прадпрыемствамі малога бізнэсу будзе вытвараць чацьвертая частка ўсёй прадукцыі рэгіёну, а штогод колькасьць прадпрымальнікаў будзе павялічвацца на 10%. Але ўдарнікам айчыннай капіталістычнай працы ня варта ўскладаць на гэтую праграму вялікія надзеі. Шанцы беларускага рублёвага мільянэра стаць рублёвым мілiярдэрам нікчымна малыя, бо адпаведныя структуры хутка знойдуць спосаб пазбавіць прадпрымальніка лішніх дывідэндаў. Зь іншага боку, спрыяньне ўладаў разьвіццю жыцьцяздольных форм існаваньня непазьбежна вядзе да ўзмацненьня эканамічнага і палітычнага супрацьіву ●

Поўны сушняк

Новыя акцызы на вінаградныя чарнілы папсуюць жыцьцё ня толькі дваровым п'янтосам.

Пра натуральныя вінаградныя віны, зробленыя без араматызатараў і хімічных дадаткаў неўзабаве можна будзе даведацца толькі з сэрыялаў пра вельмі багатых лацінаамэрыканцаў. Уступае ў сілу ўказ прэзыдэнта аб увядзеньні акцызу на сухія, паўсухія і мацаваныя вінаградныя віны, якія выпрабляюцца на прадпрыемствах Рэспублікі Беларусь. На імпартаваныя віны даўно ўжо стаўкі перавышаныя ў шмат разоў. Калісьці дактары гаварылі, што каб пазбавіцца ад наступстваў радыяцыі, беларусам трэба піць у дзень па шкляныцы чырвонага вінаграднага віна. Відаць, што ўжо пазбавіліся? Абсалютна здаровым беларусам надышла пара пераходзіць на бырла. Гэта суровы мужчынскі звычай, які патрабуе шмат жыцьцёвых сіл і энэргіі. На чытаньне кніг, прагляд кінафільмаў і пісаньне санэтаў і эпіграм на прэзідэнта ў спажыўцоў «Васілісы» ўжо ня будзе ані грама аўры ані сантымэтра кармы ●

Мікола Рэрых,
дэгустатар

СланОвыя кОсьЦі

Жудасны сэрыял са сьвету жывёлаў здольны даць фору славутым «Скiвiцам»

Усе памятаюць, як у мінулым годзе ў гарадзенскім заапарку памёр стары слон Сурак, равесьнік заапарка, які нават перажыў Вялікую Айчынную вайну. Памёр пры вельмі загадкавых акалічнасьцях. Стары слон увайшоў у канфлікт з законам – бараніў свой сланоўы гонар. Сярод гарадзенцаў хадзілі чуткі, што прыбіральшчыца ў нецьвярозым стане калаціла Гаспадара Джунгляў шваброй. Гісторыя няновая. У цырках і заапарках гіне процьма народу ад неасьцярожнага абыходжаньня зь дзікімі жывёламі. Слану небясьпечна падсоўваць гарачыя недапалкі, дражніць ды ўвогуле рабіць рэзкія рухі. Асабліва такога вэтэрана працы. У Індыі заслужаных сланоў адпраўляюць на пэнсію, у нас дзяржава выціскае апошнія сокі нават з кракадзілаў. Слон задушыў прыбіральшчыцу, якая спрабавала на гордай жывёліне скампэнсаваць свой няўдалы лёс.

На здымку: Азьвярэлая супрацоўніца заапарку ў садысцкім экстазе аблівае канечнасьці беднага слана растворам марганцоўкі

Зьявіліся мсьціўцы. Даверлівага індыйскага госьця накармілі іголкамі. Слон пакутваў даўжэй, чым ягоная ахвяра, вэтэрынары змагаліся за жыцьцё магутнага волата. Не змаглі, ня выратавалі. Вянкі, жалобная музыка Шапэна. Магіла адкрытая для наведнікаў. Двуногія Моські балююць – сьвяткуюць сваю «перамогу». Але ці надоўга?

У цяперашняга кіраўніцтва гарадзенскага заапарку новыя пляны. У плянах дырэкцыі – пашырыць плошчу зьвярынца на некалькі гэктараў ды засяліць у прыгожыя клеткі новых жыхароў, сярод якіх экзатычныя прадстаўнікі фаўны далёкага замежжа. Такія, напрыклад, як вярблюд, бізон, рысь, леапард, а таксама слон! Аднаму богу вядома, што чакае індыйскага госьця на радзіме бульбы ды гуркоў. Ці зможа выжыць ён у нечалавечых умовах рынкавага сацыялізму і небывала халоднага надвор'я, пакажа час. Мы, у сваю чаргу, не зайздросьцім вушастаму бедалазе, але абяцаем уважліва сачыць за яго лёсам і паведамляць чытачам.

Р. Кіплінг,
Гародня-Менск

СуДны дзень па-беларуску

«Не забывайце ж Камасутры нашай, каб ня ўмёрлі...»

У часы прэм'ерства Ярмошына дзеці ў Беларусі пладзіліся як трусы. Цяпер жа рэдкая мамаша адважыцца нараджаць

Зьнікаюць віды рэдкіх птушак і жывёлаў. Стэлерава карова, тур, птушка дадо, маманты, дыназаўры... Нэандэртальцы, магікане і этрускі. Вымiраюць чукчы, афрыканскія папуасы і новагвінэйскія бушмэны.

Не абмінула гэтая праблема і нашую сінявокую краіну. Згодна апошняга сацыялягічна-дэмаграфічнага прагнозу Міністэрства працы і сацыяльнай абароны ў Беларусі да 2020 году працаздольнае насельніцтва скароціцца на 500 тысячаў чалавек, лічба дашкольнікаў — на 25%, а прызыўнікоў — амаль удвая. Такую вось чарнуху гоняць экспэрты-дэмографы. Яшчэ прагноз: вяскоўцы вымруць праз 40 год, а як папуляцыя беларусы зьнікнуць з аблічча Зямлі ўжо ў такім недалёкім 2100 годзе. Нагадаем, што міністэрствам загадвае Антаніна Морава, што, пагадзіцеся, вельмі сымбалічна ў дадзенай сытуацыі.

Гэтыя факты павінныя прымусіць задумацца большасьць сьвядомага мужчынскага насельніцтва Беларусі. Напалоханыя прагнозам пра перамену палюсоў астраномы з трывогай глядзяць у свае тэлескопы. Зорка Вэнэра, апякунка нашай беларускай сэксуальнасьці і пладавітасьці, закацілася па той бок зямнога дыску.

Нас даўно ўжо пара заносіць у Чырвоную кнігу разам з качкадзюбам і чорным буслом. Але дазвольце задаць пытаньне, дзе былі дэмографы, калі войны і ліхалецьці зьнішчалі насельніцтва Беларусі больш чым напалову? Эпідэміі і войны XVI стагодзьдзя, вайна і калектывізацыя XX стагодзьдзя...

У параўнаньні з гэтымі катаклізмамі капіталізацыя і глябалізацыя сусьветнай эканомікі XXI стагодзьдзя на беларусах адбіліся больш, чым усе войны і ліхалецьці разам узятыя. Карацей, канец сьвету для нас з вамі прыйдзе раней, чым вы чакалі. А пакуль ён не наступіў, шаноўныя сябры, уважліва азнаёмцеся з тэкстамі старажытнаіндыйскіх эратычных трактатаў ды бярыце прыклад з кітайцаў ды індыйцаў, каб ня ўмёрлі! Можа й ня ўсё яшчэ страчана?!

Францішак Багушэвіч,
сацыёляг

ЗабаўлЯльная геапалІтыка

Зянон Станіслававіч мяняе арыентацыю

Монстар сусьветнай палітыкі, волат беларускага адраджэньня і вымушаны палітуцякач Зянон Станіслававіч Пазьняк апошнім часам ня вельмі часта радуе нас зьяўленьнем на палітычнай арэне. Але такую падзею, як зьезд беларускай інтэлігенцыі ён ня змог абысьці сваёй увагай і даслаў вітальнае слова да ўдзельнікаў зьезду. І, па шчырасьці, Пазьняку зноў-такі ўдалося зьдзівіць нечаканасьцю сваіх палітычных опусаў. Да звыклай і ўжо набіўшай аскоміну нават бывалага сябра КХП-БНФ антырасейскай рыторыкі нечакана для многіх заўсёднікаў фуршэтаў у амэрыканскай амбасадзе дадаліся й непрыкрытыя наезды на сьвятая сьвятых беларускай апазыцыі – Захад (!). Варта толькі прывесьці некалькі цытатаў з гэтага лёсавырашальнага гістарычнага дакумэнту.

«Мушу перасьцерагчы ад ілюзіяў, зьвязаных з Захадам. Не чакайма адтуль ні шчырай дапамогі, ні збаўленьня. Прагматычны інтэрас, перш за ўсё рухае эгаістычнай іхняй палітыкай, што ператвараецца паступова ў міжнародны разбой. Ружовае славаблудзтва аб «правах чалавека» не перашкодзіць ім аддаць на вынішчэньне і Чачэнію, і Беларусь, і іншыя народы, калі толькі падважыцца гэты іхны інтэрас. Яны не спыняцца ні перад саюзам з крымінальнай Расеяй, ні са «скопішчам зла», ні з самым д'яблам».

«Захад не аднародны, але на сёньняшні дзень – гэта грамадзтва духоўнага ўпадку, якое ня выратуе ўжо ні дэмакратыя, ні эканоміка, а толькі хіба – духоўнае Адраджэньне».

Невядома што паўплывала на сьветаўспрыманьне Пазьняка, ці то нью-ёрскі пагром 11 верасьня, ці немінучая агрэсія ЗША ў Іраку, але відавочна, што яго палітычныя погляды зьмяніліся, як стрэлка компасу ў п'янага боцмана. А магчыма, што Пазьняк проста памяняў грантадаўца пад колер сваёй грын-карты і, хто ведае, неўзабаве мы сустрэнем яго ў кампаніі барадатых воінаў ісламу, што таксама змагаюцца супраць заходняга «грамадзтва духоўнага ўпадку».

ФОтатЫдзень

Калі б фотка магла гаварыць...

22 студзеня ў Беларусь з афіцыйным візытам прыехаў Старшыня Нацыянальнага сходу Сацыялістычнай Рэспублікі Віетнам Нгуен Вань Ань. У аэрапорце яго сустракаў старшыня Савету Рэспублікі А. Вайтовіч.

Папа рымскі Ян Павал другі прыняў у сваёй рэзыдэнцыі беларускіх дзяцей зь Бягомальскай спэцыялізаванай школы-інтэрнату і Касьцюковіцкага дзіцячага дому. Прыём прайшоў у цёплай атмасфэры. Дзеці атрымалі папава бласлаўленьне. А між тым на Захадзе працягвае набіраць абароты скандал з пэдафіліяй, ад якога Рымская каталіцкая царква ня можа пазбавіцца ўжо каторы год.

Візыт Уладзіміра Пуціна, які ў вышэйшых эшалёнах улады плянаваўся загадзя, стаў поўнай нечаканасьцю для простых менчукоў. Амаль увесь дзень была перакрытая галоўная станцыя мэтрапалітэну «Кастрычніцкая». На паверхні сытуацыя была ня лепшай. Людзі ў цывільным перакрылі ўвесь цэнтар гораду. Міліцыя была пераведзеная на ўзмоцнены рэжым працы.

Да прыезду Пуціна падрыхтавалася ня толькі міліцыя. Мясцовая апазыцыя арганізавала несанкцыянаваны пікет з партрэтамі Ганчара і Захаранкі ў руках. Патрабаваньне ранейшае – знайсьці невядома дзе зінуўшых праціўнікаў рэжыму. А ў той час крымінальная справа па іх гвалтоўным скраданьні спыненая. У Лябедзькі і кампаніі засталася надзея толькі на Пуціна.

У рамках усё таго ж візыту братняга прэзыдэнта праведзеная цырымонія ўручэньня дзяржаўных узнагародаў вайскоўцам Беларусі і Расеі за выдатную службу. Усе ўзнагароджаныя – прадстаўнікі Пагранічных войскаў.

Карова, коштам у 350 000 $?

Грамадзкі рух «Зубр» час заносіць у «Чырвоную кнігу»

Адпаведна кнізе «Жыцьцё жывелаў» Брэма зубры жывуць у сярэднім 22-28 гадоў. Беларускі рух супраціву «Зубр» можа не дацягнуць да такога пэнсійнага ўзросту. Як паведамляюць эксклюзіўныя крыніцы, амэрыканская амбасада мае намер радыкальна абрэзаць «зубрам» фінансаваньне. Маўляў, «зубры» зьлямзілі з кішэні амэрыканскага падаткаплацельшчыка па самых сьціплых разьліках каля 350 000 даляраў, але не апраўдаўдалі даверу інвэстара (Дзяржпдэпартамэнту ЗША). Маўляў, бабло цю-цю на вецер, а Рыгорыч дасюль п'е energy drink у сваім пяцізоркавым бункеры ў Драздах і на Карла Маркса, 38. Няпраўда ваша. Высновы «цыбатых янкі» (як пісаў некалі адзін зараз вельмі апазыцыйны беларускі паэт), мякка кажучы, галімы гон. «Зубр» даў Беларусі вельмі шмат.

Палітыкам

Яны атрымалі ўнікальную мадэль грантасмактаньня, цалкам заснаваную на прынцыпе сеціявога маркетынгу і фінансавай піраміды.

Спачатку дамо «афіцыйную інфармацыю» – тую, што фігуруе на шматтысячных экзэмплярах аднайменнай газэты «Зубра», а таксама на сайце арганізацыі (www.zubr-belarus.com). Зубры – альтэрнатыва старой апазыцыі, што захрасла ў старпёрскіх сварках, бюракратыі і бязьдзейнасьці. Для мноства хлопцаў і дзяўчынак «Зубр» стаў надзеяй і верай ў то, што зьявіцца новая палітычная сіла, якая разварушыць лішайнік беларускай палітычнай дрыгвы, што харчуецца жывой грамадзянскай ініцыятывай беларускага народу, ідэалёгіяй негвалтоўнага супраціву і досьведам адпаведных рухаў за мяжой. Паводле апалягетаў арганізацыі, «Зубр» як мадэль арганізацыі стаў ці не эталёнам дэмакратычнасьці, дзе кожны сябра зьяўляецца аўтаномным і мае магчымасьць уплываць на рашэньні камандаваньня... Ці так гэта?

Што «Зубр» – наватар у справе палітычнага маркетынгу – сьвятая праўда. У адрозьненьне ад традыцыйных палітычных арганізацыяў накшталт БНФ, АГП, шматлікіх эколяга-сацыяльна-праваабарончa-культурніцкіх грантасосаў і нават самой лукашэнкаўскай «вэртыкалі», гэты, вырaслы на зялёных дрожджах амэрыканскай вытворчасьці, камбінат пэрфомансаў і вандалізму зачаты зусім іншым спэрматазоідам. Сваю герархію, а таксама прынцып фінансаваньня «Зубр» запазычыў у кампаніі «Гербалайф», «Царквы Саенталёгіі» і фінансавых пірамідаў кшталту МММ.

Як ствараўся «Зубр»? Атрымаўшы першапачатковы капітал ад «дарослых дзядзек», некалькі юных апазыцыйных Маўродзі (Дранчук, Атрошчанка, Шыдлоўскі) адразу кінулі яго на рэкляму. Нанялі пару дзясяткаў прафэсійных «адмарозкаў» (экс-Малады Фронт, экс-Край, экс-Партыя Свабоды) і гатова: дарагія глянцавыя каляровыя налепкі запаланілі ўсе [illegible]жытэцкія і школьныя пісуары буйных [illegible]скіх гарадоў. Заходзячы кінуць лічынку, ці аблегчыць наліты півам мачавы пухір, які-ніякі студэнт пранікаўся прыгожым абстрактным слоганам, дзе звычайна чарніламі пазначалася, напрыклад: «Стань зубром. Т. 211-85-85 Аб. 6473 Макс (Дима, Вова, Вітаўт і г.д.)». Выхад на кантакт з рэклямадаўцам звычайна абмяжоўваўся выдачай кніжкі Джына Шарпа «Ад дыктатуры да дэмакратыі», партыі налепак і газэт «Зубр», якія кроў з вуха трэба распаўсюдзіць, нягледзячы на тэрор Адміністратыўнага кодэксу РБ. Але нянавісьць да дыктатуры, задаволены выгляд «каардынатара» (гэтак паводле мэнэджэрскага жаргону завуць рэклямадаўца) і наяўнасьць у апошняга пэйджэра сьведчыла аб тым, што «Зубр» – кантора салідная. Праз пэўны час, наш завэрбаваны ў М/Ж студэнт (на жаргоне арганізацыі «валанцёр» ці, пасьля прыняцьця прысягі, «зубр»), меў шанец сам зрабіцца «каардынатарам», калі набярэ пяць-дзесяць чарговых «валанцёраў», таксама ласых на «дармавыя пэйджэры» і гатовых ісьці на рызыку дзеля барацьбы з дыктатурай (якая, пагадзіцеся, нідзе не выклікае сымпатыяў). І гэтак далей. Пры гэтым «валанцёры», «у мэтах канспірацыі» павінны ведаць толькі «сваіх каардынатараў», тыя – толькі сваіх і г.д. Сапраўдная рэвалюцыя ў тэхналёгіі грантасмактаньня: чым больш чарговыя «каардынатары» прыцягвалі чарговых «Лёняў Галубковых», тым больш бабла атрымоўвала «на масавую арганізацыю» ядро піраміды. Пры гэтым апошнія ведалі, што пасьля запраграмаванай паразы на выбарах Ганчарыка патоку заакіянскіх тугрыкаў прыйдзе канец, што толькі надавала апошнім палітычнага лібіда, каб заключаць вельмі выгодныя кантракты з паліграфічнымі фірмамі на шматтысячныя тыражы апазыцыйнай прадукцыі. Фінансавы вынік – больш чым паважны за два гады існаваньня арганізацыі.

Дакладна гэткую стратэгію закалачваньня бабла абіраюць узгаданыя вышэй камэрцыйныя прататыпы «Зубр». Кампанія «Гербалайф» пабудаваная на каардынатах індывідуальных рэклямадаўцаў, а таксама на падзеле на «дылераў» («валанцёраў») і «супэрвайзэраў» («каардынатараў»). Апошнія спрабуюць нажывацца, калі оптам ўцюхваюць першым партыю абсалютна беспантовага тавара («мэдыкамэнты для пахудзеньня» зьяўляюцца аналягам «Новаму жыцьцю пры новай ўладзе»), які тыя, у сваю чаргу, спрабуюць прадаць іншым будучым «дылерам», якія... Як і зуброўскія налепкі, на канцы ланцуга распаўсюднікаў, вялікая колькасьць «гербалайфу» мёртвым грузам асядае на кватэрах шэраговых апэратараў сеціявога маркетынгу. Але каго гэта кранае, калі абарот фірмы толькі расьце.

Натуралістам

Зубры сталі апосталамі адраджэньня татэмізму і анімізму ў Беларусі. На якія постаці і фігуры арыентаваліся палітыкі раней у сваёй палітычнай практыцы? На досьвед нейкіх славутых палітычных мужоў мінулага. Напрыклад, сацыял-дэмакраты кляліся быць вернымі запаветам Ткачова або братоў Луцкевічаў, Севярынец маліў багародзіцу, каб яна ніспаслала яму турэмны тэрмін або мантоўскіх пісьцюлёў як перапала ў свой час Махатме Гандзі, генэрал Фралоў па некаторых зьвестках бярэ сабе ў прыклад чылійскага дыктатара генэрала Пінaчэта. Тымчасам Дранчук і кампанія зьмянілі вэктары эстэтычнага ідэалу. У першыню эталёнам палітыка ў Беларусі стала жывёла, а канкрэтна Bison European. Вось што дэкляравалі аўтары маніфэсту «Зубра»:

«Пад пагрозу ставіцца існаваньне волата беларускай прыроды – зубра. Зубры не каровы... Натуральнае асяродзьдзе абітаньня Зубра – лес. Натуральнае асяродзьдзе існаваньня чалавека – свабода. Лукашэнка душыць лясы і зьнішчае свабоду. Лес дапамог партызанам ад парабашчэньня. Сёньня мы будзем абараняць нашыя лясы і нашую свабоду». Як бачым, палітычныя праблемы беларусаў праецыруюцца на інстынкты выжываньня парнакапытнай каровы. Якасьці жывёлы становяцца палітычнай ідэалёгіяй. Гэты мілы прымітывізм у палітычнай ідэалёгіі (беларус = зубр) відавочна павінен быў нівеляваць інтарэс да палітычных дэбатаў, якія зьяўляюцца адпаведна матэрыялам «Зубра» спадарожнікам старой апазыцыі, і падзьвінуць моладзь на прамы бой з дыктатарам.

Магчыма, такі палітычны татэмізм мае рацыю існаваць. Вядома, што чэчэнцы вельмі шануюць ваўка і намагаюцца пазычаць у «шэрага» яго звычкі: агрэсіўнасьць, сьмеласьць і злосьць у баі... Такія якасьці запатрабаваныя на вайне з расейскімі кантрактнікамі. Нажаль такая поўная самаідэнтыфікацыя з жывёльным сьветам не атрымалася ў нашых «Зуброў». Адпаведна таму ж Брэму, зубр – жывёла са спакойным настроем, ад якой, як пішуць натуралісты, жудасна сьмярдзіць. Адзіны выпадак – пэрыяд гону, у жніўні, калі жывёлы вельмі ўзбуджаныя і часам б'юцца паміж сабой. Я ніколі не памятаю, каб ад сяброў «Зубра» сьмярдзела мускусам, або яны нягучна рохкалі, фыркалі і жавалі жвачку. Магчыма, у гэтай палавінчатасьці нашых «зуброў» і ляжыць крыніца паражэньня беларускай дэмакратыі. Але гэта хутка можна навярстаць. Сьмярдзець – справа няхітрая. Ідэалёгія тут не патрэбная.

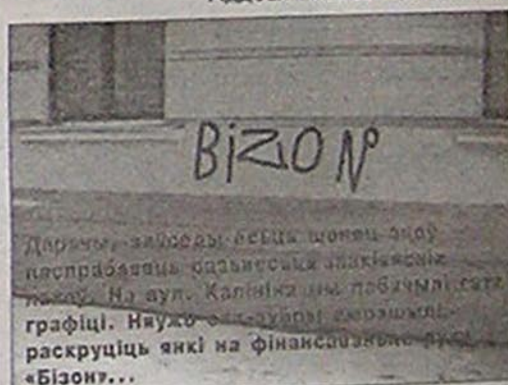
Аматарам мастацтва

Мала хто нават зь ліку студэнтаў італьянскіх унівэрсытэтаў сёньня ў прытомным стане адкажа, кім быў Дантэ, Гюльфам, ці Гібэлінам, то бок, належаў да партыі прыхільнікаў Імпэрыі ці да партыі італьянскіх сэпаратыстаў. Але славу Аліг'еры як культурнага героя Італіі, які стварыў літаратурны шэдэўр на жывой італьянскай мове, ніхто не зьбіраецца аспрэчваць. «Зубр» у сваю чаргу стварыў у беларускай культуры шэраг прынцыпова новых прэцэдэнтаў, якім раней не было аналягаў.

Налепкі: перадвыбарныя налепкі зь лёзунгам «Час выбіраць» з загадкавым сэміятычным пасланьнем, моцна паўплывалі на мэнтальны стан беларускага грамадзтва. Справа ў тым, што налепкі ня мелі выгляду сродку прамой прапаганды, якая б біла проста ў лоб і прымушала дзейнічаць так, як трэба было каардынатарам, але яны наводзілі на думку. Невырашальная загадка, каго выбраць – парсюка ці зубра, індыка ці арла, казла ці асла і г.д. адкладала ў падсьвядомасьці ўражаньне пра палітыку, як пра забаўную гульню, якую ня трэба ігнараваць, а наадварот, у яе абавязкова згуляць. З патэнцыйным выбаршчыкам размаўлялі на інфантыльнай мове дзіцячага сэмантычнага раду і абывацелю гэта збольшага падабалася. Налепкі са злым мантажом прэзыдэнта, якому круцяць рукі злосныя амапаўцы таксама не ўспрымалася адназначна: многія чыталі гэта, як перасьцярогу, што героя народнага хаксю хочуць скруціць нейкія злыя сілы.

Графіці: старанна выкананыя надпісы кшталту «Зубр», «Надоел», «Дзе Захаранка, дзе Ганчар», выклікалі такую ж актыўнасьць з боку адрасатаў палітычнага камунікату. Перад выбарамі недзе нават зьявіўся надпіс «Зубр надоел», што сьведчыць пра актыўны ўдзел палітычна неангажаваных груп у дыялёгу ўлады і апазыцыі. Калі гэта не дало хуткага плёну адразу ж падчас выбараў, можна не сумнявацца, што ў грамадзтве закладзены фундамэнт для наступнай палітычнай актыўнасьці. Моладзь, якая пісала на сьценах брыдкую лаянку ці прызнаньні ў прыхільнасьці да ўлюбёных выканаўцаў (ня сплю, ня ем без НРМ, мама, хачу «Краму» і г.д.) атрымала які-кольвечы досьвед удзелу ў экстрэмальным палітычным пэрфомансе, які закладаецца глыбока ў сьвядомасьці. Цяпер нават у грамадзкіх прыбіральнях можна сустрэць надпісы «Пазьняк чэмпіён» і вершы «Сёньня Ганчарык, а заўтра – Ганча...» і г.д.

Аддзел расьсьледаваньняў

Дарэчы, [illegible] графіці. Няўжо [illegible] раскруціць янкі на фінансаваньне [illegible] «Бізон»...

Час рабіць гістарычныя высновы

Згадзіцеся інавацыі «Зубра» цяжка пераацаніць, і падобныя арганізацыі беларусы павінны берагчы як зяніцу вока. Не застаецца нічога як у чарговы раз працытаваць клясыка Брэма: «Зубр – помнік прыроды і зьберагчы яго – доўг чалавецтва». Праблема працаўладкаваньня, якая патэнцыйна маячыць перад кожным прафэсійным мілітантам «Зубра», не павінна яго асабліва бянтэжыць. Гісторыя кішыць прыкладамі, калі кінутыя сваімі працадаўцамі палітыкі, якія ў мінулым служылі зорна-паласатаму сьцягу верай і праўдай, адпраўляліся шукаць новы джоб. Калі вызнаць тэзыс аб тым, што гісторыя разьвіваецца па сьпіралі, беларускія «Зубры», адпраўленыя з амбасадай ЗША на пункты працаўладкаваньня, могуць заняць на працоўным рынку тую ж нішу, што і іх папярэднікі. Напрыклад:

Вызвольная Армія Косава (UCK).

Створаная на тэрыторыі Албаніі на грошы амэрыканскіх і нямецкіх спэцслужбаў з мэтай арганізацыі албанскага супраціву ў косаўскай правінцыі Сэрбіі. Пасьля вайны НАТО з Сэрбіяй у 1998 г. і капітуляцыі Мілошавіча рэзонаў падтрымліваць УЧК не засталося. Воіны УЧК спачатку спрабавалі арганізаваць другое Косава ў Македоніі. Аднак потым абламаліся і знайшлі сабе лепшы занятак: сёньня яны кантралююць трансфэр у Эўропу гашыша і цыгарэтаў.

Параміліатрас.

Прыкладна паўстагодзьдзя ў Калумбіі працягваецца грамадзянская вайна. Левыя партызаны, кантралюючы каля 40% тэрыторыі краіны, канкрэтна пагражаюць амэрыканскім інвэстыцыям. Для іх абароны Вашынгтон рэгулярна выдзяляе грошы на закупку зброі і вэрбоўку ахоўнікаў, па мясцоваму «параміліатрас». Калі няма працы, апошнія, каб пракарміцца, звычайна сыходзяць у наркабізнэс.

УНІТА (Ангола).

Ня гледзячы на тое, што групоўка УНІТА была створаная на грошы старшыні Мао, на пачатку 80-ых адміністрацыя Рэйгана інвэставала у яе каля 15 мільёнаў даляраў. За гэта УНІТА была павінна адпярдоліць кіруючы ў Луандзе прамаскоўскі і пракубінскі рэжым. Пасьля путчу ў Маскве Вашынгтон палюбоўна дамовіўся з былымі камуністамі. Каб выжыць пры новых парадках, сябры арганізацыі сыйшлі ў джунглі і заняліся кантрабандай алмазаў.

Ісламскія фундамэнталісты.

1980 год. Абмежаваны кантынгент СА уваходзіць у Афган. У адказ амэрыканцы ўбухваюць калясальныя грошы на падтрымку руху маджахедаў. Сярод іх новых саюзьнікаў сьціплы інжынэр з Саудаўскай Аравіі бэн Ладэн. Калі ў 1989-ым савецкія войскі адступілі за Пяндж, амэрыканцы прыкрылі душманам даляравы сасок. Прыйшлося апошнім перакваліфікавацца ў воінаў джыхада.

Сьціплая прывабнасьць Чучхе

Беларуская інтэлігенцыя застаецца дурной і забітай таму, што ў адрозьненьні ад эўрапейскай яна не прайшла праз захапленьне Культурнай рэвалюцыяй. Вылечыць нэўроз ня позна і сёньня, падсеўшы на паўночнакарэйскую ідэалёгію «Чучхе». Рабіць гэта трэба хутка, пакуль янкі канчаткова не пахавалі чучхейскі экспэрымэнт.

У 1939 годзе быў створаны атрад маладога паўночна-карэйскага рэвалюцыянэра Кім Сон Чжоў – будучага Кім Ір Сэна. У Савецкай Расеі ён атрымаў ваенны чын, паёк, заробак і месца службы ў частцы пад Хабараўскам. Тут жа, у 1942 годзе ў яго нарадзіўся сын Юрась – будучы Кім Чэн Ір.

Абсалютна ня маюць рацыі тыя, хто крытыкуе паўночнакарэйскі рэжым і спрабуе прадставіць Кім Ір Сэна тыранам, ахопленага прагай да ўлады. У 1945 годзе ён вельмі не хацеў вяртацца на радзіму. Мэжай ягоных мараў былі пагоны палкоўніка да пэнсіі. На гэта ў яго былі рэзоны. Нам зараз цяжка ўявіць сябе, якім клубком зьмеяў быў тады камуністычны рух у Карэі. У 1921 годзе паміж узброенымі фармаваньнямі груповак кампартыі на рацэ Ялу вяліся крывапралітныя бойкі. Барацьба, даносы і змовы ў карэйскай кампартыі ў 20-ыя гады зьяўляюцца аддушынай для аўтараў кніг і фільмаў у КНДР – месцам, дзе яны могуць аддушы пазубаскаліць. Уся гэтая разборка стала падставай выключэньня ўсёй кампартыі з Камінтэрну (адзінага за ўсю гісторыю гэтага Інтэрнацыяналу). Гэты факт садзейнічаў таму, што ў Кіма склалася непрыязь да любых інтэрнацыяналаў і нежаданьне ствараць свой. Нармальная кампартыя – Працоўная партыя Карэі – была створаная толькі ў кастрычніку 1945 году.

Хіба можна аддаць перавагу гэтаму слоіку са зьмеямі, дзе на цябе ў любы момант могуць зрабіць замах, вывесьці на чыстую ваду ў палеміцы і пазбавіць кар'еры кадравага ваеннага ў стабільнай краіне?

Адносна палкаводніцкіх талентаў Кім Ір Сэна – ён натуральна не такі геній як Мао. Апошні падчас вайны заснаваў партызанскі раён, выклаў тэорыю зацяжной партызанкі, а потым разьбіў армію Гаміньдана. Аднак і баязьліўцам Кім Ір Сэна не назавеш. У гады барацьбы зь японцамі ён – адзіны з усіх карэйскіх камандзіраў – зрабіў вылазку з тэрыторыі Маньчжоў-Го на тэрыторыю Карэі. Атрад Кім Ір Сэна ўварваўся ў вёску Почхонбо і спаліў там паліцэйскі пастарунак. Гэты эпізод пад назвай «Полымя над Почхонбо» шматкроць быў увекавечаны паўночнакарэйскай кінематаграфіяй. Ягоным вынікам стала забойства двух японскіх паліцаеў – вось такі карэйскі Будзёнаўск.

У 1950 годзе ў пачатку вайны на Карэйскім паўвостраве ён за адзін тыдзень ачысьціў тэрыторыю Поўдня. У руках ворага засталася малюсенькая жменька зямлі вакол порту Пусан. Потым, праўда, Макартур высадзіў дэсант у ягоным тыле ў Інчхоне пад Сэулам. Цяпер ужо Кіма паперлі міратворцы ААН (так-так, фармальна ў Карэі ваявалі не амэрыканцы, а Аб'яднаныя Нацыі!) і прасунулі амаль да самай мяжы з Кітаем. Аднак Вялікі Кормчы і Бацька Народаў не пакінулі ў бядзе свайго вучня. На зямлі супраць янкі былі кінутыя полчышчы кітайскіх валанцёраў, а ў паветры – савецкія рэактыўныя МІГ-15 з савецкімі экіпажамі. Па начах часткі кітайскіх «чырвоных кратоў» прарывалі падземныя хады пад пазыцыямі амэрыканцаў, і зранку тыя знаходзілі ў сваім тыле натоўпы кітайцаў. У выніку лінія фронту вярнулася да той самай 38 паралелі, адкуль усё і пачыналася.

Вытокі Чучхе

Ідэі Чучхе ніколі ня мелі такога ўплыву на Захадзе, які меў маоізм. Карэйская ідэалёгія «Апоры на ўласныя сілы» (менавіта так перакладаецца «чучхе») была ў цені кітайскай, і для гэтага было некалькі прычынаў.

Па-першае, пра сябе, як пра аўтара ідэалёгіі Чучхе Кім Ір Сэн заявіў толькі напрыканцы 50-ых пасьля таго, як зьнішчыў у Палітбюро ЦК ППК усе варожыя фракцыі. Аднак гэта толькі ўнутры краіны. Зьнешне на першых часах яны ўва ўсім падтрымлівалі Пэкін ў палеміцы з СССР аб ролі культу асобы Сталіна. Усё зьмяніла Культурная рэвалюцыя ў Кітаі.

Што тады адбывалася ў Кітаі? Мао звярнуўся с заклікам да моладзі, тынэйджэрам весьці «агонь па штабах», выкрываць бюракратаў, якія ідуць па буржуазным шляху. Сапляі з чырвонымі кніжкамі ў руках штурмавалі парткамітэты, выцягвалі на вуліцы чыноўніка, долга білі яго нагой у пах і прымушалі каяцца, што ён, сука такая, ліліеў пляны рэстаўрацыі капіталізму. Натоўп вучняў, выцягваў на вуліцу прафэсара, і вадзіў вакол яго карагоды. Атмасфэра бунту, свабоды і сьвята непаслухмянасьці. І свабода слова таксама поўная – кожны можа напісаць ад рукі дацзыбао (сьценгазэту), сабраць вакол яго банду і адправіцца граміць чыноўнікаў.

Уяўляеце, як гэта ўспрымалася студэнтамі дзе-небудзь у Бэрклі, або парыскімі ліцэістамі? Ім таксама хацелася вывалакчы профа на вуліцу і доўга біць яго нагамі. Таму гэтак імкліва расла колькасьць маоістаў сярод інтэлектуалаў. Таму гэтак паланіла атмасфэра вясёлага пагрому Гадара, Фуко, Антаніоні і Сартра.

А вось Кім Ір Сэну, які толькі-толькі падавіў смуту ў апарацe, гэта не падабалася. Не падабалася яму тое, што хунвэйбіны падцягваюць да лініі мяжы гукаўзмацняльныя апараты і заклікаюць ягоных грамадзянаў пачаць бунт. І Кім пачаў палітыку лаўрываньня паміж вялікімі дзяржавамі. Аднак усё ж Кітай быў яму бліжэй. Ён адмовіўся ўвайсьці ў Савет Эканамічнай Узаемадапамогі (СЭВ), наяждждаў на рэвізіяністаў з суседняй паўночнай краіны.

Дый для савецкіх кіраўнікоў Кім Ір Сэн заставаўся вельмі падазроным – пакуль у 1984 годзе пры Чарненку не адбыўся кароткі рэнэсанс братэрства паміж Масквой і КНДР. Тады Кім Ір Сэн даехаў аж да Кіева, а ўва ўсіх кіёсках Саюздруку зьявіўся славуты часопіс *Карэя* – любімае чытво інтэлектуалаў-сьцябальшчыкаў падчас перабудовы.

Чучхеісты ў СНД

10 гадоў таму мяне гасьцінна прынялі ў амбасадзе КНДР і падтрымалі нашую ініцыятыву стварыць гурток па вывучэньні спадчыны таварыша Кім Ір Сэна. Аднак наш чучхеізм заўсёды заставаўся у цені славы кіеўскага рэвалюцыйна-патрыятычнага саюзу «Лучи чучхе».

Калі нашыя паседжаньні былі хутчэй турамі ў паралельную рэальнасьць, арганізаваных для прадстаўнікоў левай мастацкай тусоўкі, дзейнасьць «Лучей» уражвала сваімі маштабамі.

Гэта была частка ўсходне-эўрапейскай культуры «вясёлага адзьюю» з саўком. Найбольш вядомай яе праявай была «Памаранчовая альтэрнатыва» ў Польшчы, якая праводзіла шматтысячныя дэманстрацыі гномаў на драўляных коніках, якія сьпявалі марш коньніцы Будзённага або вазілі па Кракаву на грузавіку трохмэтровую галаву Леніна, якая вяшчала аб рэвалюцыі.

Акцыі «Лучей Чучхе» былі з той жа абоймы – пошукі золата пад збкамам партыі, будаўніцтва падземнага тунэля Луганск-Пхеньян... Найбольш эфэктным праектам стала дэманстрацыя 7 лістапада ў Кіеве, калі два дзясяткі дворнікаў ішлі калёнай, вымятаючы мятлой нечысьць рэвалюцыі. А наперадзе ехаў вершнік і крычаў «Слава ГКЧП!»...

Дзейнасьць масокоўскай грамады ніколі не была публічнай: усе гэтыя гады гэта быў эзатэрычны гурток для пасьвечаных. Для нас паход у карэйскую амбасаду і візыт у Пхеньян быў рэальным пацьверджаньнем таго, што Іншае магчыма. І тое, што Іншае настолькі дзіўнае, нават лепей – гэтак больш экзатычна і прама.

Чалавек – гаспадар сьвету, і ён вырашае ўсё, – гаворыць галоўны філязафічны прынцып ідэяў Чучхе. Вось цікава, ці стаў чалавек іншы ў краіне, дзе на грошах замест «Пралетарыі ўсіх краінаў, яднайцеся!» напісана «Не зайздросьцім нікому на сьвеце!». Дарэчы, яны, паўночныя карэйцы, за месяц так прамывалі мозгі палонным амэрыканцам, што тых па вяртаньні прыходзілася доўга лячыць у псыхіятрычных клініках ад нянавісьці да імпэрыялізму. І павінен сказаць, што некаторыя посьпехі былі дасягнутыя. Мая перакладчыца, перад тым, як зайсьці ў Кымсусанскі маўзалей, бойка шчабятала пра моды, потым мы пайшлі ў залю, дзе ляжыць Кім Ір Сэн, і аўтаматычна зь яе вачэй паліліся ручаямі сьлёзы. Выйшлі – зноў шчабеча. Такога, прызнаюся, я ніколі ня бачыў.

Бо, калі доўга і ўпарта трахаюць вам мозгі адной простай, але мудрай ісьцінай, то напрыканцы вашая сьвядомасьць зьменіцца – гэта і ёсьць Чучхе.

Таворыць Скаруліс...

Агляд айчыннай аналітыкі беларускім палітэмігрантам са Швайцарыі

У гадзіну непраходзячага бадуна адна мне падтрымка і апірышча ў нялёгкай долі палітэмігранта – нашы калюмністы, запісныя віртуозы слова і акрабаты незалежнай думкі. Няпроста з далёкага замежжа зразумець, пра што ідзе гаворка ў шырокіх разважаньнях прафэсійных аналітыкаў, якія раскрываюць самую сутнасьць прагрэ... працэсу... Б..дская клашарская барматуха за 2 эўра! Чорт мяне тхаў сьвяткаваць Новы год з тыбэцкімі манахамі, якія, як і я, шукаюць шчасьце на чужыне. Буда-аманда!

Адно, што я зразумеў, прачытаўшы нашу прэсу. Усе нашы аналітыкі сталі размаўляць нейкімі прытчамі, казкамі і басьнямі. Замест таго, каб прама даць сыгнал, пускаюць дым у вочы. Пачнем са Скуратовіча ў *Белорусском рынке*, які апісаў праблему, зьвярнуўшыся па дапамогу да Пушкіна, да казкі аб залатой рыбцы.

Уся гэта славесная бурда, аказваецца, накіраваная супраць матэрыялаў у *Саўбелцы*, дзе прапануецца зноў узяць рыбны промысел пад апеку дзяржавы, каб на даходы фінансаваць перамогі майстроў паганяць скуранога сябра...Так бы прама і сказаў.

Не далёка ад Скуратовіча пайшоў Павал Якубовіч, рэдактар тае самай *Саўбелкі*, што тужыцца стаць *Беларусью Сегодня*. Ён распавядае яшчэ больш завёрнутай мовай і яшчэ больш туманную прытчу «Мне на плечи кидается век-волкодав...» пра дзіўнае рандэву зімой 1955 году ў лазьні Уладзімірскай турмы, дзе каля крану з гарачай вадой сустрэліся былы чарнасоценец Ваілій Шульгін і генэрал НКВД Павел Судаплатаў. Мараль прапануецца вывесьці самому чытачу.

Што ж ён меў на ўвазе? Няўжо намякае на тое, што... Тэму шматзначных прагонаў працягнуў Аляксандар Грыцанаў, які ў стылі Шахеразады распавеў horror-байку пра крывавага Туркменбашы, а потым па-мастацку перайшоў на тэму радыяталерак і ў фінале балюча пнуў Вячорку:

І толькі адзін калюмніст у краіне не зьвяртаецца да эзопавай лексыкі. Гэта Ірына Халіп, журналістка БДГ. У пятнічным выпуску яна адкрытым тэкстам падбівае ўнука і суе ў рукі навароджанай унучкіпрапаўшага бязь вестак прадпрымальніка Красоўскага навостраны нож.

Недзе я гэта ўжо чытаў. Калі не памыляюся ў вершах Адамовіча, аўтара верша «Убей президента», які зараз сыкаецца у Нарвэгіі. Баюся, што хутка ў нашым лягеры зьявіцца Ірына. На ўсялякі выпадак пайду да камэндадта і забраніраю для яе матрац.

Арсень Скаруліс,
палітуцякач

1984.by

ГРУЗІЦЦА, ГРУЗІЦЦА, ГРУЗІЦЦА

Гэтак завяшчаў нам вялікі Аляксандар Рыгоравіч

Прадстаўленыя на першым стэндзе матэрыялы распавядаюць пра цяжкія часы, што папярэднічалі віртуальнай рэвалюцыі. Ці ведаеце вы, маленькі сябра, што ў часы Кебіча і Шушкевіча камп'ютарныя клубы разьвіваліся такімі нерэгулярнымі тэмпамі, што калі б не праграма (НЦПІ) нам з табой і сёньня тапсама было «кайфаваць». Стаяў суровы 2002 год. Асноўныя сілы ўнутраных контррэвалюцыі сядзелі на «хвалі», або прапалі бясьсьледна. Рэспубліка знаходзілася ў коле ворагаў. Адзін Аляксандр Лукашэнка сьмела глядзеў наперад. Ён прыдумаў і канчаткова абгрунтаваў ідэю віртуальнага адраджэньня краіны, коратка сфармуляваную ў тэзісе «Рыгоравы сацыялізм – гэта віртуальная ўлада плюс віртуалізацыя ўсёй краіны». Не ўсе своечасова зразумелі геній прэзыдэнта. Адзначым да яго ... фантаст Стывен Кінг. Пачуўшы пра праект (НЦПІ) «Электронная Беларусь» ён назваў Лукашэнку «дыктатарам» і «расьлінавым эксплататарам». Аднак, час расставіў усё на свае месцы. Вы бачыце ўнікальную выстаўку з газеты «Беларусь сёньня». Гэтак пачыналася вялікая віртуальная рэвалюцыя.

За часамі Кебіча каб трапіць у інтэрнэт-клюб, людзі ставілі ў чэргах суткамі

Звычайная зьява далукашэнкаўскага часу – інфармацыйны голад.

Юзэры ў бацькі. Ідзе зацікаўленая размова аб праблеме камплектуючых для Пэнтыюма.

Лямпачка Ільіча стала асновай сангерацыі ўлады

Стабілізатар беларускага рэзьсьму вырабляе мышкі Рыгорыча

У другой частцы экспазіцыі гаворка пойдзе аб цяжкасцях, з якімі сутыкнуліся тыя, каму лёсам выпала праводзіць у жыццё гістарычную праграму НЦПІ. Гэта была сапраўдная бітва. У праграмы «Электронная Беларусь» былі не толькі свае героі, адным і свае ахвяры. Апазыцыянеры спрабавалі задушыць медыя-рэвалюцыю, выкарыстоўваючы часовыя недахопы: невыплаты заробкаў і перабоі з газам і гарачай вадой. Яны прапаноўвалі людзям: «Прадайце нам вашыя камп'ютары на дэталі», распускалі правакацыйныя чуткі, што адсяджванне за маніторам выклікае згубу зроку і імпатэнцыю, запускалі ў сець сьмяротныя вірусы «I love you. Пазьняк», «Трам -Любоўзька», «Чарнобыльскі шлях». Ад іх рук клаліся сайты, гарэлі інтэрнэт-клюбы, яны выводзілі з строю камп'ютары інжынераў калгасаў, забівалі мясцовых правайдэраў і вэб-дызайнэраў. У адказ дзяржава была вымушаная прыняць надзвычайныя меры супраць віртуальных ворагаў. У рэшце супраціў быў падаўлены: праграма НЦПІ аб віртуалізацыі выклікала магутны парыў энтузіязму беларусаў і стрымаць яго не было магчыма ані якім вірусам.

Яны адпомсьцяць за сьмерць свайго сыстэмнага адміністратара, забітага апазыцыянэрамі.

У іх толькі што ўзламалі мэйл-бокс

Подзьвіг маладога патрыёта. Ён выдаў імя свайго правайдэра «органам».

Пераходзім да трэцяга блёку экспазіцыі. Ён прысьвечаны апошняй фазе рэалізацыі праграмы «Электронная Беларусь». Натуральна, там-сям сустракаліся недахопы і памылкі. У пагоні за высокімі тэмпамі віртуалізацыі некаторыя чыноўнікі гвалтоўна прымушалі людзей гуляць у тэтрыс або ў сапёра. Памылкі і перагібы былі выкліканыя цалкам суб'ектыўнага характару. Пад уплывам гэтых памылак у 2006 годзе людзі пачалі разьбіраць камп'ютары і мяняць іх на хлеб. Пачаўся выхад юзэраў з інтэрнэт-клюбаў. Справа віртуалізацыі аказалася пад пагрозай. Толькі дзякуючы прэзыдэнту памылкі былі своечасова выкрытыя. Кіруючыся гэтымі інструкцыямі, краіна здолела выпрацаваць у людзей новую інфармацыйную псыхалёгію і дабіцца выкананьня пастаўленых мэтаў. Пераход да масавай віртуалізацыі выклікаў змены ў дачыненьні да хакераў. Яны былі ліквідаваныя як кляса, а іхнія камп'ютары і жорсткія мэгабайты ... экспрапрыяваныя. Гэта яшчэ болей замацавала базу віртуальнай рэвалюцыі. У выніку, дзякуючы самаадданай працы, замест дзесяці гадоў, прадугледжаных праграмай на пераход да электроннай краіны спатрэбілася толькі дзевяць. Праявай народнай волі сталі вынікі першага інтэрактыўнага рэспубліканскага рэферэндуму 2010 году. На плебісцыце 93% юзэраў выказаліся за перайменаваньне краіны – цяпер замест проста РБ яна носіць гордае імя Электронная Рэспубліка Беларусь, а яе нязменнага кіраўніка завуць Генэральны Правайдэр. Дарэчы, канстытуцыйныя змены дазволілі А.Г.Лукашэнку законным чынам змяніў, у пяты раз балятавацца на пасаду нацыянальнага лідэра і перамагчы. У тым жа годзе, паклаўшы руку на CD-ром з тэкстам канстытуцыі ЭРБ, ён прыняў клятву Правайдэра.

Ніхто больш ня зможа іх спыніць. Людзі запісваюцца ў клюб фідошнікаў.

Усёй вёскай будуем вэб-старонку. Не лянуйцеся, таварышы, падкінь яшчэ мэгабайтаў!

Першы інтэрактыўны рэферэндум па зьмене канстытуцыі. Я галасую за віртуальную Рэспубліку Беларусь!

АнОнсы

Не прапусьціце:

БТ, 15.45
Сьвет жывёлаў у ангельскім сэрыяле «Барацьба за выжываньне».
Сержант бразільскіх «камандас» вучыў маладых байцоў, якіх адпраўлялі на баявыя вучэньні ў дзікую сэльву: сачыце за малпай, ешце тое, што есьць малпа, калі пашанцуе, злавіце і зьешце саму малпу... Вопыт выжываньня ў джунглях капіталістычнага раю зараз нам патрэбны як ніколі. Цяперака мы можам назіраць капіталізм у непасрэдным дзеяньні і прыклад жывёлаў, якія адстойваюць свае інтарэсы ў натуральных умовах на некалькі мільёнаў год больш, чым раса людзей, можа даць нам пазітыўны прыклад.

РТР, 22.25.
«Дзень сурка».
Адная з нешматлікіх амэрыканскіх камэдыяў, якая наводзіць на думку аб сэнсе жыцьця. Герой Біла Мюрэя трапляе ў зачараванае кола, зь якога няма выйсьця. Так і хочацца закрычаць: «Колькі можна!» Такіх прыгодаў нармальны чалавек ня вытрымае. А бедную жывёліну ўсё роўна шкада.

ОНТ, 18.50.
«Лакаматыў – чэмпіён!»
Для тых, хто ня верыць раім пагладзець сьвяточны канцэрт з удзелам вялікіх футбалістаў Алега Газманава, Надзеі Бабкінай і іншых. А чаго толькі варты эксцэнтрычны шоў-дуэт «Воўчык ды Лёўчык»! Такіх сьпевaў вы нават на цырымоніі Грэмі не пачуеце.

Не глядзіце:

8 канал, 17:00.
«Горац».
Мала засталося тых, каго яшчэ не дасталі прыгоды «Няўміручага» МакЛауда. І куінoўская застаўка ««Princess of the Univers»... Паўтарэньне сэрыялаў з году ў год ператварае іх (гады) ў «год сурка». Як вам не шанцавала ў мінулым годзе, у гэтым не глядзіце тое, чым вас накармілі ў пазамінулым. Хай вам пашанцуе яшчэ больш.

БТ, 22:20.
«Пра ўродаў і людзей».
Што праўда, то праўда. Самакрытычна, сьмела, але ня нова. Фанатам Сяргея Бадрова прысьвячаецца.

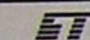
КАРТЫ, ГРОШЫ, 2 СТВАЛЫ

Разборкі дня

Калі вы яшчэ не глядзелі гэты культавы фільм ангелійскага рэжысэра Гая Рычы, не ўпусьціце свой шанец. У вас ёсьць цудоўная магчымасьць паглыбіцца ў атмасфэру крымінальнага Лёндану канца 90-х. Куча страляніны, забойстваў, наркотыкаў, гумавых чэлесаў, дарагіх тачак з правым рулём, абкураных батанікаў і г.д. І пры ўсім гэтым ён не падобны да звычайнага баевіка. А калі зможаце, абавязкова набудзьце саўнд-трэк, праслухоўваючы які вы будзеце ўспамінаць крывавыя сцэны зь фільму.

ОНТ 23.40

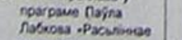
07.00 Навіны.
07.15 «ДЫНАТОПІЯ». Фантастычны сэрыял (ЗША).
08.00 Кліп-абойма.
08.05 Арсэнал. Праграма аб войску.
08.30 «Сузор'е надзей». Нацыянальны тэлевізійны конкурс юных талентаў.
09.10 «Не пазяхай!» Ранішні тэлеканал для дзяцей.
09.50 «ЦАНА ЖЫЦЬЦЯ». (Індыя) 2-я сэрыя.
11.20 Сад мары. Перадача для дачнікаў.
11.45 Вандроўка дылетанта. «Семкаў Гарадок і Семкава».
12.00 Навіны.
12.20 «Усё нармальна, мама!». Забаўляльная праграма.
13.05 «Ваша лато».
13.45 Сьвятыні Беларусі. «Цудатворная Жыровіцкая ікона Божай Маці».
14.15 «СЬЦЯЖЫНАЙ АСУДЖАНЫХ». Вестэрн (ЗША). 2-я сэрыя.
15.00 Навіны.
15.20 Крымінальнае дасье. «Паляўнічыя за ізумрудамі».
15.45 Сьвет жывёлаў у сэрыяле «Барацьба за выжываньне» (Вялікабрытанія).
16.40 Плянэта АРТ.
17.05 «КАХАНЬНЕ З ПРЫВІЛЕЯМІ». Мэлядрама (Расея). 1-я і 2-я сэрыі.
19.20 «ПАВЕТРАНЫ ПАЛЯЎНІЧЫ». Баявік (ЗША).
21.00 Панарама: падзеі тыдню.
22.05 Тэлебарометр. Прагноз надвор'я.
22.20 «ПРА УРОДАЎ І ЛЮДЗЕЙ» (Расея).

08.00 «ТВІНІСЫ». Дзіцячы сэрыял.
08.20 Служу Расеі!
08.45 Мультсэанс: «Залатая антылопа».
09.15 Дог-шоў.
10.00 Навіны (з субтытрамі).
10.10 «Непуцёвыя нататкі» зь Зм.Крыловым.
10.30 Пакуль усе дома.
11.05 «Уладар смаку» з Валдзісам Пельшам.
12.00 «Клюб падарожнікаў» з Юрам Сянкевічам.
12.40 «Паўлюс. Ваеннапалонны». Дак. фільм.
13.20 Разумніцы і разумнікі.
13.50 Ералаш.
14.00 Навіны (з субтытрамі).
14.10 «Айцец Федар». Дак. фільм цыкла «Наш агульны дом».
14.25 «Надвор'е». Сэрыял. 3-я сэрыя.
15.20 «ГОРКА!». Камэдыя. 2-я сэрыя.
16.15 Вялікія бацькі. Васілій Чуйкоў.
16.40 «АПЭРАЦЫЯ «УРАН».
17.30 «Ералаш».
17.55 Жывая прырода. «Браты па крыві».
18.50 Канцэрт «Лакаматыў» – чэмпіён».
20.30 «Контуры».
21.10 «ВЫПАДКОВЫ ШПІЁН». Камэдыйны баявік, 2001 г.
22.40 Часы.
23.40 «КАРТЫ, ГРОШЫ, ДВА СТВАЛЫ». Да 01.25.

РОССИЯ

09.15 «У «Гарадку». Справаздача за студзень.
09.50 «ГАРАЧЫ СЬНЕГ». 1992 г.
11.25 «Непераможныя». Дак. фільм. 2-я сэрыя.
12.10 Парлямэнцкая гадзіна.
13.00 Весткі.
13.20 Вакол сьвету.
14.15 Дыялёгі пра жывёлаў.
15.10 «Зброя Расеі. Пятае пакаленьне». Дак. сэрыял.
16.05 Пакой сьмеху.
17.00 «УСТАЯЦЬ НЕМАГЧЫМА» (ЗША).
18.50 У «Гарадку».
19.00 Весткі тыдню.
20.10 Спэцыяльны карэспандэнт.
20.35 «ЧАСАВЫ МЕХАНІЗМ» (ЗША). 2001 г.
22.25 «ДЗЕНЬ СУРКА» (ЗША). 1993 г.

09.00 Сёньня.
09.05 Сэрыял «Будучая плянэта».
10.00 Сёньня.
10.05 Алена Праклава ў праграме Паўла Лабкова «Расьліннае жыцьцё».
10.40 Вы будзеце сьмяяцца!
11.00 Сёньня.
11.05 «Уплаў».
12.00 Сёньня.
12.05 «НЯДЗЕЛЬНЫ ТАТА». Мэлядрама.
13.45 Смачныя гісторыі.
14.00 Сёньня.
14.05 Свая гульня.
15.00, 16.00 Сёньня.
15.20 «Гісторыі паляўнічага за кракадзіламі».
15.45 «Гэта грознае слова «сьвякроў». Ток-шоў «Прынцып даміно».
17.00 Сёньня.
17.05 Навейшая гісторыя: Сталінград-42. Апошняе Раство.
17.55 «НАД ЗАКОНАМ». Баявік (ЗША).
20.00 Ток-шоў «Прынцып даміно».
21.30 «АБМЕН ЦЕЛАМІ». Трылер (ЗША – Канада).
23.40-00.40 «КЛАН САПРАНА». Гангсцэрскі сэрыял (ЗША).

КУЛЬТУРА

11.20 Нядоўгія гісторыі.
11.35 Шпацыры па Брадвею.
12.00 Дзіцячы сэанс. «Бэн Гур». Мультфільм.
13.00 Мой цырк.
13.25 «Яўген Весьнік. Кур'ёзы, тэатар, кіно, жыцьцё». Перадача 7-я.
13.55 Чорныя дзіры. Белыя плямы.
14.50 «Палон генэралаў». Дак. фільм.
15.40 «Час музыкі». Тэлечасопіс.
16.10 «Шэдэўры сусьветнага музычнага тэатру». Дж.Пуччіні. Опэра «Туга».
18.30 Ізноў кружэлка пяе.
18.55 «ВЯРТАНЬНЕ Ў БРАЙДЗХЭД». Тэлесэрыял (Вялікабрытанія), 1981.
19.50 «Дом актора». «Маналёгі».
20.30 «Лёгкі жанр». Вядучы А.Гурэвіч.
20.55 Афіша на заўтра.
21.00 «КАРМІЛІЦА». (Італія) 1999.
22.55 «Метамарфозы джазу». Канцэрт.
23.50-23.55 Праграма перадач.

СТВ

05.30 Музычны канал.
06.30 «Дзікая плянэта», «Усё аб сабаках», «Ратавальнікі». Дакумэнтальныя фільмы.
07.30 «Дэніс-гарэза». Мультыплікацыйны сэрыял.
08.00 «Флінт – дэтэктыў у часе». Мультыплікацыйны сэрыял.
08.25 «Хіткліф». Мультыплікацыйны сэрыял.
08.50 «Філярманічны тыдзень».
09.00 «СТВ-спорт».
09.10 «Партрэт у інтер'еры».
09.25 «Аўтапанарама»
09.45 «АРАБСКІЯ ПРЫГОДЫ». (ЗША) 2000.
10.50 «НІНА». Тэлесэрыял.
12.00 «Сьняданак з Інай Афанасьевай».
12.30 «Дабрыдзень, лекар!».
12.45 «Арт-экспрэс».
13.05 «ВЫПАДАК У КВАДРАЦЕ «36-80». Баявік (СССР). 1982.
14.45 «Відавочнік» з Іванам Усачовым.
15.15 «ВОВАЧКА-2». Камэдыйны сэрыял.
15.50 «Жыцьцё з Луі». Мультыплікацыйны сэрыял.
16.15 «Вуншпунш». Мультыплікацыйны сэрыял.
16.45 «Такая прафэсія».
17.05 Навіны сусьветнай шоў-індустрыі.
17.35 Дак. фільм «Вар'яцкі сьвет».
18.25 «168 гадзін». Інфармацыйна-аналітычная праграма.
19.10 «Усё для цябе».
19.40 «Пакуль гарыць сьвечка».
20.10 «НІНА». Тэлесэрыял.
21.05 «КАМЫШОВЫ РАЙ» (СССР). 1989.
23.05 Навіны СНД.
23.20 «Айцец». Дак. фільм з цыкла «Агульны дом».
23.35 «МАКС І ІЕРЭМІЯ». Крымінальная драма (Францыя), 1992.
01.35 Заканчэньне эфіру.

15.00 «У госьці да казкі».
16.30 «Эўрапа сёньня».
17.00 «ГОРАЦ». Сэрыял.
17.45 Праграма мультфільмаў.
18.15 «ФАНТАЗІІ ФАРАЦЬЕВА».
20.45 «Вечарніца».
21.00 Тэлемагазін.
21.10 «РЫБКА З ІМЕМ ВАНДА». Камэдыя.

1.

08.00 MegaMix.
12.00 «Пра Fashion». Модная праграма.
13.00 Озон. Толькі легкая музыка.
17.00 Музыка.RU.
18.00 MegaMix.
19.30 People-mix.
20.00 MegaMix.
23.30 «Прыцемкі».
00.00 MegaMix.
04.00 Заканчэньне трансляцыі.

ТЭле-разбОрка тЫдня

Апошні рабочы тыдзень студзеня наўрад ці прынясе нешта звышардынарнага для большасьці жыхароў Беларусі, аднак абяцае быць вельмі напружанай і жарснай прынамсі для аднаго чалавека – старшыні Аб'яднанай Грамадзянскай Партыі. Акурат на мінулым тыдні А.Лябедзька зноў настрачыў кляўзу ў суд, што нібыта за ім увесь час пільнуе КДБ. Маўляў, нідзе не схавацца ад пільнага вока чэкістаў: ані табе ў туалет схадзіць, ані карышам у Маскву зьвякнуць. І гэта ня першая Лябедзькава скарга на органы. Складаецца ўражаньне, што Лябедзька – цэнтральная фігура якой займаюцца рэжысэры з КДБ-TV. А магчыма Лябедзька проста галоўны герой нейкага рэал-шоў, пра існаваньне якога ён нават не здагадваецца? У любым выпадку спадару галоўнаму лібэралу будзе карысна азнаёміцца з гісторыяй Трумэна Бурбэнка, якому таксама здавалася, што нібыта ўвесь сьвет круціцца вакол яго аднаго і нехта за ім сачыць...

– Ты толькі паглядзі, які захад сонца, Труман. Геніяльны!
– Госпад ведае сваю справу.
– І ўмее карыстацца камп'ютарнай графікай...

У наш час рэальных шоў і высокіх тэхналёгіяў прага да задавальненьня сваіх нізьменных глядацкіх інстынктаў набывае абароты і павароты, якія аказваюцца непрадказальнымі ня толькі для гледачоў, але і для саміх гульцоў у «рускую рулетку» з тэлебачаньнем. На першы погляд, гісторыя, апісаная ў фільме Пітэра Ўіра, выглядае неверагоднай, але трохі падумаўшы, лёгка прыйсьці да высновы, што яна цалкам магчымая. Пасадзіце на месца Трумана (Джым Кэры) смуглажопага хлопчыка з далёкага і непапулярнага вострава Науру, дзе ніколі ня чулі пра правы чалавека ды іншую лабуду выкшталцоных янкі, і змагары за мір ва ўсім сьвеце застануцца ў меншасьці. А ўжо пра былы «савок» і размаўляць ня трэба. Ня гэтак даўно па Ren-TV зь пераменным посьпехам прайшло самае рэальнае з усіх рэальных шоў «Рускі цуд», розьніца якога ад усіх астатніх шкляных братоў-блізьнятаў была менавіта ў тым, што героі ня ведалі, што іх здымаюць. Можна, канешне, заявіць, што сапраўдныя аматары і перад камэрай вядуць сябе натуральна, але, пагадзіцеся, вы ня будзеце чухаць зад або цягнуць казла з носу, ведаючы, што за вамі назірае некалькі мільёнаў вашых суайчыньнікаў. Але ёсьць і свае нэгатыўныя аспэкты, такога захапленьня чужым жыцьцём, якое, дарэчы, ёсьць тэлевізійным толькі для гледачоў, але ніяк не для тых, хто апынуўся па другі бок экрану, сам таго ня ведаючы. Зь цягам часу (асабліва калі гэта ўжо 10909 дзень у эфіры!) гледачы пачынаюць губляць разуменьне таго, што пэрсанаж тэле-шоў – на самой справе не актор, не аматар паказацца па тэлеку, а рэальны чалавек, які жыве сваім рэальным жыцьцём і магчыма нават цярпець ня можа ўсе гэтыя бясконцыя рэал-шоў. Менавіта гэты аспэкт і зьяўляецца тым стрыжнем, вакол якога круціцца сюжэт фільму, - нашае ўспрыняцьце рэальнасьці, як вынік мноства забаваў у купе з рэчаіснасьцю, якія вядуць нас да той кропкі, дзе ўжо будзе немагчыма іх адрозьніць. І гэта ўсё вельмі натуральна дапаўняе мэтад і мэта эксплюатацыі чалавека, якія пераважаюць усе мысьлімыя і нямысьлімыя вычварэньні сучаснага сьвету. Калі ў францускай «Цацы» гэта выглядае камічна, іранічна, сатырычна і прынамсі зьяўляецца выбарам самога героя, то Труман Бурбэнк стаў мэханічнай цацкай мільярдаў людзей, нават не падпісаўшы кантракту, а ў замен атрымаў свайго ўласнага бога Крыстофа (Эд Харыс), які нарэшце спраўдзіў мару ўсіх рэжысэраў, махнуўшы сваёй боскай рукой і кінуўшы: «Хай будзе сьвятло!».
Прыемнага прагляду!

Маўсар Бараеў,
зорка рэальнага шоў

Пятніца, 31 студзеня
РТР 19.55
«ШОЎ ТРУМАНА»

СПЭКУЛЯЦЫІ

НэкралЁг

Канец «Фрагмэнтаў» на пачатку новай эры

Для беларускіх інтэлектуалаў год пачаўся са стратаў: закрыцьцё апошняга выцьвярозьніка, скон «Зубра», зьезд менскай інтэлігенцыі... Канец сьвету, ды й толькі. А вось якая абвестка зьявілася днямі на сайце litara.net:

«У сувязі з дачасным надыходам у нашую родную старонку эпохі Калі-Юга праект «Фрагмэнты» (у папяровай і інтэрнэт-вэрсіях) абвяшчаецца канчаткова закрытым».

Helas! Артадаксальныя індуісты, якія ўжо падрыхтавалі бэтэль і бэнгальскія агні для сьвяткаваньня 6105 году ад пачатку Жалезнага веку – Калі Югі – і ня сьнілі, што Калі Юга пачалася толькі з канчатковага закрыцьця *Фрагмэнтаў*. Трэба было...

«Пасьля двухгадовага роздуму сталася ясным, што ўсялякае калектыўнае дзеяньне ўрэшце скончыцца пасьпяховым правалам».

Гэта, відавочна, крытыка калгаснай сыстэмы...

«Слова «правал» усё ж такі дазваляе спадзявацца, што ў сьвеце засталася глыбіня, хаця б на яго ўскраінах. Ад гэтага моманту якая-колечы асацыяцыя аўтара гэтых радкоў зь любымі калектывамі і калектыўнымі дзеяньнямі (акрамя працоўных) не адпавядае сапраўднасьці».

І подпіс:

Ігар Бабкоў

Усё ясна: увага, працоўныя калектывы! Там дзе зьявіцца Бабкоў, ваша калектыўнае дзеяньне скончыцца непазьбежным правалам...

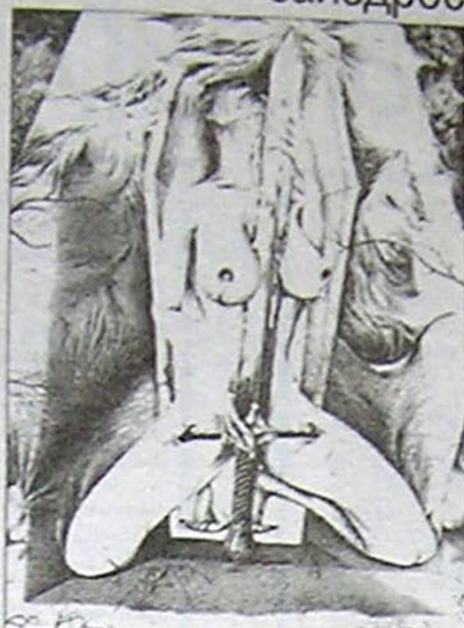
А *Фрагмэнты* ўсё ж былі неблагім часопісам на свой час. Акрамя гэтага сумнага факту, ёсьць ведамасьць, што канчаткова здохла *Калосьсе*. Будзе хтосьці адраджаць адносна сумленную і незалежную (таксама адносную) часопісную справу? Магчыма, гэта будзе той, для каго пытаньні Калі-Югі стаяць на апошнім месцы.

Авалакітэшвара

Эзатэрызм:

Чарговыя інтэлектуальныя інсынуацыі ад зайздросьнікаў «Брытанікі»

Для новых Гарыпотэраў у выдавецтве «Интерсервис» выйшаў энцыкляпэдычны фаліянт *Эзотеризм* аб'ёмам больш за 1000 старонак – з той самай сэрыі, што і *Постмодернизм*, *История Философии* і г.д. – кнігі, якія можна ўмоўна назваць «Кітайская энцыкляпэдыя». Менавіта так са спасылкай на тэкст Х.Л.Борхеса адзінадушна абазвалі крытыкі папярэднія філязофічныя цаглiны, якія ўжо разышліся па расейскамоўным сьвеце – у некалькіх рэцэнзіях быў зацытаваны борхесаўскі абзац пра кітайскую энцыкляпэдыю жывёлаў («жывёлы, пакрытыя поўсьцю ... пакрытыя луской ... алені, якія свабодна бегаюць па імпэратарскім парку ... намаляваныя тонкім пэндзьлікам на шоўку, дзікія сабакі, ... і іншыя жывёлы») што як найлепш на думку расейскіх снобаў ілюструе прадукцыю фірмы «Грыцанаў і кампанія».

Хаця ў папярэдніх выданьнях, якія абвінавачваліся ва ўсіх грахах уключна з плягіятам гэтыкае нахабства мэтадалягічнай наіўнасьці было ня так відавочна – яны пісаліся пераважна выкладчыкамі БДУ, якія давалі ў слоўнік зьмест сваіх лекцыяў, што прынамсі давала сталую лічбу чытачоў з тых студэнтаў, якія ня хочуць карпець над канспэктамі «Словаў і рэчаў» Фуко, ці «Гісторыяй сэксуальнасьці».

Акультныя навукі пакуль не выкладаюць на ўнівэрсытэтах, таму, каб заняцца вызначэньнем патэнцыйнага спажыўца таемнай дактрыны зьвернемся да «гісторыі хваробы» постсавецкага інтэлектуала (у дзяволцтве – «расейскай інтэлігенцыі»). У савецкія часы, калі існавала адно абсалютна правільнае вучэньне, на спажывецкім рынку ўзьяў стварыўся штучны дэфіцыт усяго таго, што ня ўпісвалася ў рамкі карціны «Сьвята ўраджаю на калгасным полі». Недзе з-пад палы на чорным рынку можна было дастаць вырвы, праз капірку надрукаваныя аркушы паперы, на якіх было напісана, што ў савецкага чалавека акрамя матэрыяльных чальцоў цела ёсьць яшчэ аўра, карма і кундаліні, а ёсьць адна бабка-астролаг, якая можа нам так пашаптаць, што з намі пачнуць сябраваць дзяўчыны. Фільм «Індыйскія Ёгі: хто яны?» набыў надзвычайную папулярнасьць у СССР. Людзі былі гатовыя спаць на цьвіках, каб крыху падняцца над будзённай мітусьнёй. Да таго ж заняткі «Кама-сутрай» не былі для савецкага чалавека такімі небясьпечнымі, як, скажам, чытаньне пад коўдрай якой антысавецчыны.

Перабудова адкрыла шлюзы: Рэрыхі, Клізоўскі, Блавацкая, Рычард Бах, Кастанеда... і г.д. *Рамакрышна, Галіч і Карэўч* зьявілася безьліч выданьняў і перавыданьняў для аматараў таямніц – у мяккіх і цьвёрдых вокладках, брашуры і шматтамовыя выданьні. У Менску лідэрства па распаўсюджаньні чарадзейскіх навук трымала кнігарня хімфаку БДУ, што безумоўна зьяўляецца знакавай падзеяй: менавіта адкабакова адукаваная тэхнічная інтэлігенцыя, якая ня мае інтэлектуальнага імунітэту супраць мэтафізычнай інтаксікацыі была найбольш падвержаная шызоідным экстазам. Факт такі, што ў канцы 80-х на Ўрале зьявілася сэкта «бажоўцаў» – сынкрэтычнае вучэньне, дзе элемэнты зараастрызму і вучэньня Рэрыхаў мяшаліся з гісторыямі і пэрсаналіямі ўральскіх казак П.Я.Бажова.

Энцыкляпэдыя эзатэрызму зьяўляецца больш-менш поўным зборам апрацовак падобнага роду літаратуры, якая выходзіла ў расейскамоўнай прасторы СНД і можа служыць дапаможнікам для тых, каго цікавіць мэнталітэт постсавецкай інтэлігенцыі 90-х гадоў мінулага стагодзьдзя. Большасьць апісаных у энцыкляпэдыі выданьняў выдадзеная ў тэрмінах да 1996-98 гадоў за выключэньнем «Дыягностыкі кармы» Лазарава і брашурак В. Мэгрэ.

Новы Сьвет, які абяцае адкрыць энцыкляпэдыя, не выходзіць за рамкі тэмаў часопісу *Наука і Религия* ці выданьня А.Клейна ZEN.RU.

Выключэньне – артыкул Ільлі Сьвірына пра музыку-акульгіста Дэйвіда Тыбэта. Увогуле сучаснасьць магла быць прадстаўленая лепш.

Не абыйшлося і бяз цудаў: адкрыйце энцыкляпэдыю на артыкуле «Інкуб».

Інкуб, гаворыцца там, – у містыцы – істота астральнага тыпу, якая зьўляецца ў вобразе мужчыны чалавеку для інтымнага кантакту супраць яго́най волі (падчас эратычных сноў). Гл. таксама **Суккуб.** Адкрываем «Суккуб» – паміж «Судьбой наций» і «Сукха-дукха» нічога няма! Вось містыка!

Большасьць артыкулаў напісана сухой акадэмічнай мовай ім безумоўна не стае энтузіязму падпольных шукальнікаў Сьнежнага чалавека і Атлантыды.

Вось што пісаў невядомы аўтар папулярнага ў 70-я гады зборніку *Пошук путника* пра ёгаў: «Калі ўжо пайшла гаворка пра «змрочныя» сэкты, пазнаёмімся зь імі бліжэй.

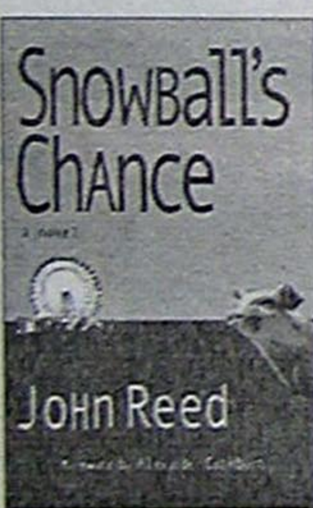
Сэкты шаіваадзінаў трымаюцца медытацыі на трупах і рэчах, падданых бутцьвенню і цьвілі. Яны адмаўляюць Веды, пагарджаюць кастамі, высьмейваюць канвэнцыі і артадоксаў-брахманаў. Ядуць мяса ўсіх гатункаў, больш любяць гнілое, некаторыя – чалавечыну, асабліва мозг, лёгкія, пячонку. Да нядаўняга часу яны выкопвалі сьвежапахаваныя трупы і зьядалі вантробы. П'юць ня толькі фруктовыя сокі і віно, але кроў і мачу. Як найвышэйшую ахвяру «махапрасада» ядуць і кал. Любяць жыць на могілках і на месцах паленьня трупаў, дзе будуюць сабе каплічкі. З задавальненьнем кладуцца побач з трупам, а калі гэта жанчына, зьдзяйсьняюць зь ёй поўны акт, упэўненыя, што гэта павялічыць іх жыцьцёвыя сілы...» (ПКФ «Комп» 1993).

Так больш ужо ніхто не напіша – прайшла вялікая эпоха містыкаў і чарадзеяў ●

Сен-Жэрмэн,
граф

Нашчадкі Оруэла

Славутая Фэрма *атрымала працяг у сёньняшнім дні*

Ці мала ў Амэрыцы ўсялякіх там Джонаў Рыдаў? Адзін напісаў кніжку пра Леніна *Дзесяць дзён, якія ўскаланулі сьвет*, а другі напісаў пародыю (а фактычна працяг) оруэлаўскай *Фэрмы*. Байка называецца *Шанец Сьняжка* («Snowball Chance», выдавецтва Roof Books, Нью-Ёрк).

Аўтар навамоднага опусу Джон Рыд сьцьвярджае, што 11 верасьня сьвет сутыкнуўся з новай формай зла, якая ня мае нічога агульнага з камунізмам. Гэтае зло называецца «Амэрыканскі карпаратыўны капіталізм», і ўся тая фанабэрыя і ўпартасьць, зь якой ён бароніць свае нафтавыя інтарэсы пакідаюць камуністаў зь іхным імпэрскім інтэрнацыяналізмам у глыбокім заўце. «Тэракт супраць хмарачосаў-блізьнюкоў паказаў, што ў нашай сыстэме ня ўсё добра», – гаворыць Рыд. На думку Рыда *Фэрма* была скрайнім выяўленьнем пракапіталістычнай ідэалёгіі, і многія пакаленьні на ёй атрымалі прывіўку супраць камуністычнага зла. «Асабіста я належу да антыоруэлаўскага лягеру. Я хацеў узарваць ягоную кнігу, цалкам падарваць яе».

Раман Рыда *Шанец Сьняжка* пачынаецца там, дзе сканчваецца раман Оруэла: жывёлы, якія галадаюць і да зьнясіленьня працуюць на сьвіньняў-партакратаў пасьля працы глядзяць у вакно дома, дзе адбываецца гістарычнае пагадненьне дзьвюх сыстэмаў і бачаць, як за картачным сталом ўзграмадзіліся сьвіньні і людзі і ўжо немагчыма адрозьніць адных ад другіх. Сталінісцкі кнор Напалеон паміраe і на фэрму вяртаецца парсюк Сьняжок, які ператварыўся ў карпаратыўнага, у капцулі з запанкамі і блэйзэры. Сьняжок усталёўвае рэжым свабоднага рынку – «амальгаму эрудыцыі і мудрасьці», дзе «ўсе жывёлы нараджаюцца роўнымі, а што пасьля зь іх атрымаецца – гэта іхная справа». Ва ўмовах капіталізму фэрма расквітнела – якчэ Оруэл пісаў пра вяртаньне *Фэрме жывёлаў* гістарычнай назвы *Райскі куток*. Зьявілася гарачая вада і кандыцыянэры, жывёлы навучыліся хадзіць на задніх капытах. І вось карпарацыя «Фэрма ltd.» пачала пашыраць зону сваіх жыцьцёвых інтарэсаў і напала на тэрыторыю сваіх суседзяў – лясных зьвяроў. Сьвіньні распачалі бамбардзіроўкі бабровых плытак і разбурылі нармалёвае водазабесьпячэньне. У рацэ нафта замест вады. Экалёгія парушаная ў лесе і на самой фэрме, якая ператварылася ў падабенства гіганцкага Дыснэйлэнду. Бабры, у вобразе якіх відавочнае падабенства ісламскіх фундамэнталістаў, узначалілі бабрамі супраціў лясных зьвяроў, абураных разбурэньнем іх тэрыторыяў атакавалі ветракі, якія давалі фэрме энэргію і сымбалізавалі хмарачосы Гандлёвага Цэнтру. Раман сканчваецца рохканьнем раззлаваных сьвіньняў, якія патрабуюць расправы над фундамэнталістамі: «Сьмерць бабрам! Сьмерць бабрам! Сьмерць! Сьмерць!».

Кніга Джона Рыда нарабіла вялікага скандалу ў асяродзьдзі ангельскіх аматараў літаратурнай спадчыны Джорджа Оруэла, якія нават спрабавалі перашкодзіць яе зьяўленьню. Выдавецтва Roof Books атрымала пагрозьлівае пасланьне, дзе гаварылася, што «перанос у сучаснасьць дзеяў рамана Оруэла баналізуе трагедыю оруэлаўскага бачаньня таталітарызму XX стагодзьдзя, а спасылкі на 11 верасьня пашкодзяць рэпутацыі Оруэла ў ЗША». Але выдавец пасьпяхова абараніўся нават ад абвінавачаньняў у плягіяце.

Сёлета (25 чэрвеня) Джордж Оруэл мог адзначыць свой 100-гадовы юбілей, калі б жыў як ангельская каралева Элізабэт II. Падрыхтоўка да юбілею ідзе поўным ходам – нядаўна была знойдзеная сэрыя кампрамату, дзе даводзіцца, што Оруэл перадаў у брытанскае Міністэрства замежных справаў сьпіс людзей, якіх абвінавачваў у «крыптакамунізме і спачуваньні камуністычным ідэям». Нядаўна амэрыканскі ПЭН-цэнтар арганізаваў сымпозыюм «Оруэл цяпер», дзе зноў сутыкнуліся абаронцы і праціўнікі Оруэла.

Сам Джон Рыд, нягледзячы на дэкляраваную варожасьць да Оруэла, лічыць як і сам аўтар *Фэрмы*, што капіталізм як сыстэма працуе лепш за камунізм, але «сапраўдная» капіталістычная сыстэма, а не карпаратыўны і кангламэратыўны капіталізм: «Я хачу, каб у Амэрыцы панавала сапраўдная дэмакратыя, якая б забясьпечвала роўную прававую абарону для ўсіх».

Пад гэтымі словамі падпісаўся б і Оруэл, бо ў ягоных творах, асабліва ў *1984* таталітарызм ня мае канкрэтнага камуністычнага аблічча – антыкамуністычныя выпады Оруэла не былі зьвязаныя з палітыкай «Інтэліджэнс Сэрвіс» і афіцыйнага Лёндана, якая была прасавецкай. Варта ўзгадаць эпізод зь перадачай вайсковага камандаваньня брытанскай арміі савецкім органам былых белагвардзейцаў на яўную расправу. У параўнаньні з гэтым фактам «даносы» Оруэла выглядалі нявіннай забавай. Гэта праз дзесяцігодзьдзі пасьля сьмерці аўтара *Фэрму* зрабілі Сьвятым Пісьмом неакансэрватызму. Ідэалы, якія бараніў Оруэл, прынцыпова адрозьніваюцца ад ідэалаў карпаратыўнага капіталізму ці сацыялізму. Формула ўлады – сьвіньні кіруюць баранамі пры дапамозе вартавых сабак – унівэрсальная і пасуе для любой формы дзяржаўнасьці. Такім чынам, Джон Рыд проста працягвае традыцыю пісьменьніка, зь якога «аматары спадчыны» спрабуюць зрабіць нейкае кан'юктурнае ідалішча.

І сёньня сам Оруэл хутчэй за ўсё стаў бы на бок тых, хто бароніць ідэалы свабоды слова.

Сьмерць сьвіньням! Стань Бабром! ●

Гуру з Бабруйску

ХУтка на экрАнах

Не пасьпелі астыць справы па апошняму Бонду (апошнюю сэрыю з агентам 007 «Памры, але ня зараз» байкатаваў кожны сумленны карэец), як у Галівудзе вырашылі сябе неяк рэабілітаваць. На дапамогу вызваўся

Дын Дэўлін,

які ўжо пужаў людзей «Днём незалежнасьці» і «Гадзілай». На гэты раз ён распрацоўвае праект фільму пра вайну ў Карэі **«Soldier boy»**, вось толькі амэрыканцы зноў будуць паказаныя толькі з добрага боку. Стужка раскажа пра тое, як адзін карэйскі пацан, пазбавіўшыся бацькоў, кружыць каля амэрыканскай вайсковай базы (уявіце сабе розныя там шакалад, гумкі, цацкі і г.д.), там ён заводзіць сяброўства з вайскімі і на прыканцы фільму цю-цю – зьяжджае ў ЗША. Вось такая павінна быць гісторыя пра сына палка, плахіша, П.Марозава. А тымчасам

Халі Бэры

(напарніца апошняга Бонда) на гэты раз ачуняе ў псыхічнай лякарні для псіхаўшых дахам злачынцаў, да таго ж там, дзе яна толькі ўчора працавала. Яна нічога ня памятае і апантаная адно помстай. Дзяліць нары і каратаць час за гульнёй у ачко ды храп зь ёй будзе Пэнэлопа Крус (па фільму «Душэўнахворая Хлоя»). Адпаведная і назва будзе ў карціны – **«Готыка»**, і здымаць яе будзе кампанія Робэрта Зэмэкіса Dark Castle, а глядзець хто будзе...

Напэўна, арэшак

Брус Уіліс,

які таксама пазбавіцца памяці. Вось толькі яму пашанцуе больш. Ён ачуняе ў нумары гатэлю, але побач са жмурыкам. У гэтай фігне, якая мае назву **«Зноў Я»** гудзонскага ястраба чакае неверагодная інтэлектуальная справа – ён павінен прыгадаць, хто ён – забойца, альбо тайны агент, які атрымаў спэцзаданьне ліквідаваць кілера. Вось такую крымінальную драму ўчудзілі на Intermedia Films. І толькі

Брэд Піт

мае магчымасьць дапамагчы ўсім хворым. Босы з Warner Bros запрашаюць яго на ролю псыхіятра ў стужку **«Вар'ят з Алькатрасу»**, якая распавядзе нам пра рэальнага ўрача, што лячыў знакамітага Робэрта Страўда, гэтак званага птушкалова, вязьня сумнавядомай турмы «Алькатрас». З пацыентам-«арнітолягам» той правёў два гады і амаль сам чуць не пазбавіўся розуму. Відавочна, Піту будзе вельмі цяжка ператварыцца ў турэмнага Пілюлькіна, бо некалі гадоў таму ў фільме «12 малпаў» ён сам граў вар'ята і хадзіў пад сябе.

Вызначце свайго любімага кінарэжысэра

ці таго, чыя творчасьць асабліва вам даспадобы.

Сталася так, што вы ня ведаеце творчасьць свайго мэтра? Вам проста неабходна хутчэй дакрануцца да ягонай спадчыны! Бягом у кінатэатры, відэасалёны і па шапіках!

1. Калі б вы надрукавалі кніжку, якую назву яна магла атрымаць?
A. «Тэарэма».
B. «Пацалунак для таварыша Лёзунга».
C. Увогуле ніякай назвы не было б.

2. Які герой мінуўшчыны вам больш прыемны за другіх?
A. Маркіз дэ Сад.
B. Маркс, Энгельс, Ленін.
C. Эдвард II, Элізабэт II.

3. Пабачыўшы на экране аголеныя целы, то што б не зьдзівіла б вас, калі гэта былі б:
A. Мужчыны – жанчыны.
B. Мужчыны – жанчыны – дзеці.
C. Мужчыны – мужчыны.

4. Што б вы абралі, калі б была магчымасьць адначасова перанесьціся у любое стагодзьдзе і трапіць у любое месца?
A. Адцягнуцца з царом Эдыпам, а потым на таксоўцы да Мэдзі.
B. ЗША сярэдзіна XX ст., на прыёме да доктара Вільгельма Райха.
C. Вялікабрытанія 1978 год, на юбілеі ў 25-ю гадавіну каранацыі Элізабэт II.

5. Пра што асабліва вы любіце пабакланіць зь сябрамі за пляшачкай піва ці гарбаты?
A. Пра дасьледаваньне невядомага пласта рэчаіснасьці – маргіналаў, людзей дна і інш., пра прыроду фашызму, вывучаючы ўладу тыраніі.
B. Увесь вечар вы абражаеце ўладу і ўрад, спачатку лёгка пракаціўшыся па вэтэранах вайны, пэнсіянэрах і бабках.
C. Пра рэпрэсіўныя адносіны традыцыйнага грамадзтва да сэксуальных меншасьцяў як крыніцы сусьветнага Зла, і дасьледаваньне сучаснай панк-культуры зь яе сада-мазахізмам.

6. З чым вы маглі б пагадзіцца?
A. Мастак левых поглядаў павінен супрацьстаяць камэрцыялізацыі сучаснага кіна. Ён рэабілітуе на экране фізычную рэальнасьць чалавечай плоці ў аспэкце мастацтва і філязофіі.
B. У сучасных фільмах абавязкова павінна прысутнічаць парадаксальная драматургія, агрэсіўная сацыяльная публіцыстыка, падкрэсьлена ўзбуджальны эратызм і чорны гумар.
C. Каб глядач пранікнуўся жалем аб мінаючым жыцьці і радасьцю чалавечых пачуцьцяў рэжысэр павінен напаўняць кадры кінафільму гвалтам, жорсткасьцю, наркатызацыі і ўбогасьці людзей.

7. Якая сьмерць падыходзіць да сучаснага выратавальніка сьвету?
A. Пры нявысьветленых абставінах быць забітым невядомым у Остыі, што каля Рыму.
B. Духоўна, удзельнічаючы ў стварэньні навэлістычнага эратычнага фільму «Дацкія дзяўчыны пакажуць усё».
C. Ад СНІДу.

А зараз падлічыце вынік паводле формулы:
A- 0 балаў, B – 1 бал, C – 2 балы.

1. Ад 0 да 4 балаў.
Ваш культавы рэжысэр – П'ер Паола Пазаліні (Pasolini) (05.03.1922–02.11.1975), італьянскі паэт, празаік, драматург, рэжысэр, тэарэтык кіно.
Паглядзіце:
1966 – Эвангельле ад Мацьвея / Il Vangelo Secondo Matteo.
1966 – Мама Рома / Mamma Roma.
1969 – Сьвінарнік / Porcile.
1971 – Кентэрбэрыйскія апавяданьні / I Racconti Di Canterburry.
1975 – Сала, альбо 120 дзён Садома / Salo O Le 120 Giornate Di Sodoma.

2. Ад 5 да 9 балаў.
Вы балдзееце ад Душана Макавеева (Makavejev) (нар. 13.10.1932), югаслаўскі кінарэжысэр, сцэнарыст.
Паглядзіце:
1971 – В.Р., Містэрыя арганізму / WR–Misterije Organizma.
1974 – Салодкі фільм / Sweet Movie.
1985 – Пацан з фірмы КОКА-КОЛА / The Coca-Cola Kid.
1981 – Монтэнэгра, альбо сьвінні і бісер / Montenegro.
1988 – Маніфэст / Manifesto.

3. Ад 10 да 14 балаў.
Ваш кумір – Дэрэк Джармэн (Jarman) (31.01.1942–19.02.1994), англьскі кінарэжысэр.
Паглядзіце:
1976 – Сэбасьцян / Sebastian.
1978 – Юбілей / Jubilee.
1987 – Усё, што засталося ад Англіі / The Last Of England.
1990 – Сад / The Garden.
1993 – Сум / Blue (Derek Jarman).

У чым праўда, брат?

ШтоКанчалоўскі, што Куваеў з Маськай з экранаў гавораць аб адным і тым жа. У гэтым пераканацца маглі ўсе, хто любіць і паважае творчасьць Андрона з тых далёкіх часоў, калі той экранізаваў Ч.Айтматава, эксьпэрымэнтаваў з Таркоўскім над Рублёвым, ягоныя дасьледаваньні стайнай савецкай душы ў «Гісторыі Асі Клячынай....» і «Курачкай рабай», нататкі з жыцьця Адысэя-Сталіна. А хто правалўшыся ў сетку больш за год таму скачаў сабе першых «Масяняў» і безадваротна закахаўся ў сяброўку дзетак зь «Южнага парку». Але бліжэй да цела...

ДОМ ДУРНЯЎ

Фільм: Андрона Канчалоўскага
У ролях: Е.Міронаў, В.Высоцкая

Звычайная стужка. Вар'яцкі дом – як былы Савецкі Саюз, розныя хворыя – ягонае насельніцтва, а побач вайна чачэнаў з расейцамі.

1. Зьехаўшая розумам фанатка Б.Адамса
2. Тлустая баба, што нагадвае Навадворскую
3. Фанатка грае музло на баяне
4. Усіх даглядае добры ўрач-айцец старык-адуванчык
5. Баевікі прадаюць наркату расейскім салдатам
6. Расейцы прадаюць труп баевіка
7. Фанатка робіць усім суседзям падарункі
8. Фанатка мілуецца з баевіком
9. «Навадворская» страляе з «калаша»
10. Баявік застаўся ў доме для дурняў.

МАСЯНЯ

Аўтар: Алег Куваеў і студыя mult.ru
Прад'юсэр: Грыша Горык

Звычайны мульт, да таго ж пірацкай вытворчасьці. Піцер–Масква – як ўсё, што засталося, розныя абывацелі – іхнае насельніцтва, а побач Масяня з Лахматым і Хрундэлем.

1. Маська таксама адтапырваецца пад СПЛИН.
2. «А я ў савецкія часы о-о, а я ў савецкія часы у-у»
3. Масяня грае расейскі панк-рок
4. У Масяні ёсьць добры камікадзэ Грыша Горык
5. Масяня зь сяброўкая адкачвае аб'еўшагася грыбамі
6. Масяня забаўляецца з марозівам
7. Масяня атрымлівае нейкія сувэніры – каня...
8. Масяні так сама ж не бяз полу
9. Масяня паказвае, як трэба адцягвацца
10. Масяня прапісалася на НТВ

Дык у чым праўда, брат? Праўда ў тым, што вось каб Канчалоўскаму зьняць фільм – гэта ён можа, Куваеву зьняць мульт – самі ведзеце, а вось наадварот... Памяняць іх месцамі: Канчалоўскаму зьняць мульт, а Куваеву – зьняць фільм....што адбудзецца? У тым та справа, што нічога ня зьменіцца.

BANKER_KV@YAHOO.COM

! Таварышы дарослыя ! Хавайце відэакасэты ад дзяцей !

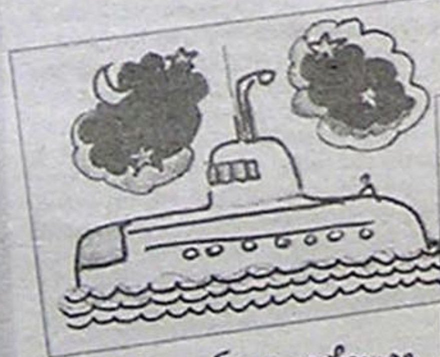
Кіно вачыма дзіцяці

1961 год. СССР жадае дагнаць ЗША ў стварэньні атамных подводных лодак з балістычнымі ракетамі на борце. Так зьявілася К-19, пры распрацоўцы якой канструктарам прыйшлося пад ціскам кіраўніцтва пайсьці на зьніжэньне надзейнасьці ў імя моцы й кампактнасьці. Лодку перасьледуюць беды і няўдачы, але кіраўніцтва ўсю віну звальвае на капітана Паленіна і паніжае яго да старпама. Новы камандзір лодкі Аляксей Вострыкаў поўны рашучасьці апраўдаць высокі давер. Ён выводзіць К-19 у мора і літаральна дрэсіруе маракоў, дамагаючыся ад іх злажанасьці і гатоўнасьці справіцца зь любой пазаштатнай сытуацыяй. Але са строю выходзіць сыстэма ахаладжаньня ядзернага рэактару і аднаго ўменьня аказваецца мала. Патрабуецца ямчэ і гераізм...

K-19

Грай, дуда!

Сярэднявечныя музычныя прагоны

Чарговая вечарына «для тых, каму за чатыры стагодзьдзі» прайшла 18 студзеня. Канцэрт сэрыі «Легенды Вялікага Княства» прэзэнтаваў «Капэлу» Алеся Лася: дударовую, лютнёвую, смыковую й іншую музыку часоў росквіту ВКЛ. Пачыналася ўсё даволі гучна. Амаль за гадзіну да афіцыйнага пачатку ў Дом Вэтэранаў ужо пачалі зьбірацца самыя адданыя фанаты medieval-музыкі. Яны сядзелі ў холе, запужанымі вачыма глядзелі па баках ды прыслухоўваліся. А з

Вось такія ласі ў сярэднявеччы ставаліся ахвярамі аматараў тагачаснай музыкі.

канцэртнай залі чуліся нейкія дзіўныя завываньні: жудасныя, але прыгожыя нізкія галасы сьпявалі нешта сумнае. Паводле гучнасьці здавалася, што робяць гэта прама над вухам. Гэта расьпяваўся беларускі фолкавы гурт «Guda».

Ішоў час, зьбіраўся народ. Бегаў Вольскі з сынам. Хадзіў туды-сюды Зьміцер Сасноўскі («Стары Ольса»). А ў холе стаялі тры сталы: з квіткамі, з прадукцыяй БМА-груп ды зь нейкімі саламянымі ўпрыгожваньнямі. Амаль кожны, хто прыходзіў, спачатку йшоў да БМАшнага стала з музычнымі дыскамі й касэтамі й пытаўся пра квіткі. І кожнага пасылалі далей, да мужыка за іншым сталом, які чамусьці хаваўся за калёнай.

Каля сёмай гадзіны ўсе пачалося.

На сцэну выйшаў гурт GUDA й засьпяваў архаічны сьвяточны фолк беларусаў. Дзяўчынкі зарабляюць на жыцьце старажытным горлавым голасам. Атрымоўваецца нізка, прыгожа й гучна. Вельмі гучна. А падчас знаёмства з гуртом у адной зь дзяўчынак перабліталі імя. Але яна прамаўчала, і ніхто нічога не заўважыў.

Пасьля гэткага разугрэву зьявіўся герой дня – Алесь Лось. Майстар, дасьледчык, музыка, «і вышываць умее, і на машынке шыць»...

Пачалася цэнтральная частка канцэрту.

Была прэзэнтаваная дворская музыка часоў ВКЛ. Гэта музыка вакала, скрыпак ды лютняў (іх трымаюць на каленях, правай рукой круцяць ручку, левай ціснуць на клавішы).

Аддаўшы такім чынам даніну магнацкім забавам, музыкі перайшлі да больш народнага драйву й далей загучала дуда, прыгадваючы, відаць, пра кельцка-шатляндзкія карані беларускага сялянства.

Увогуле ж атмасфэра была вельмі ўтульная, нават, нейкая хатняя. Ці то ад непрафэсійнасьці музыкаў, ці то ад невялікай колькасьці слухачоў.

Часам бывала трошкі сьмешна. Людзі на сцэне памыляліся, папраўляліся, фальшывілі і амаль што смаркаліся. І гэта набліжала іх да народу.

Адчувалася прастата й натуральнасьць Сярэднявечча●

Уільям Уолес,
скот

КутОк спажыўцА

Тэагонія ад алкаголіка

Даўно славіцца бабруйская зямля сваімі падамі і ягадамі. Бабруйскага розьліву «Яблычна-клубнічнае моцнае» імгненна заваявала сэрцы сапраўдных знаўцаў далікатных напояў. Дэгустацыя гэтай амброзіі адбываецца не ў «элітарных клюбах» а на нябёсах у сонме алімпійскіх багоў. Ад яго амаль не бывае абстынэнтных зьяваў, яно п'ецца як яблычга-клубнічны сок і пакідае спажыўца ў добрым настроі да прыняцьця чарговай дозы. Пасьля новага ўліваньня, пар-тройка багоў павольна апускаецца на грэшную зямлю, і працягвае алімпійскі пір недзе за гаражамі на памыйцы. Вочы алімпійцаў набрыняюць чырваньнью і нямым пытаньнем «Ты мяне паважаеш?». Пасьля чацьвёртай пляшкі ў разьліку на 2 –3 1\4 бога, жыхары неба спускаюцца ў царства Аіда, дзе іх чакае малодшы брат Цэрбэра – сабака Бадун. Галоўнае – правільная дазіроўка!

В. Ерафееў,
анёл усенароднага пахмельля

«Лісты з Ангбанду»

Гары Потэр з вусамі

Цывільны сусьвет з захапленьнем глядзіць працяг гісторыі пра чатырохвокага Гары Потэра, якую некаторыя нават далічаюць да фэнтэзі. А вось ці будзе трэцьцяя частка – пакуль невядома. Новы рэжысор (Альфонса Куарон) вядзе перамовы з аўтарам сюжэту пісьменьніцай Джоан К. Роўлінг аб невялічкіх зьменах ў сцэнары, каб зрабіць стужку больш баявой. Але перад ім паўстае цяжкая праблема – гармоны. У пісклявага Даніэля Рэдкліфа, які й здымаецца ў ролі Гары, пачынаецца падлеткавая мутацыя голасу. Гэта пачалося яшчэ на здымках «Гары Потэра й патаемнага пакою». Во сьмешна будзе, калі ён у дадатак пакрыецца шматлікімі пухірамі!

Да вялікіх рэканструктарскіх падзей Беларусі на 2003 год далучылася яшчэ адна. Звычайны джэнтальменскі набор на год – гэта Белы Замак у лютым-сакавіку, Навагрудзкі Замак у траўні ды Заслаўскі Набат у верасьні. А селета да іх далучыцца фэст на Несвіжскім замку, які плянуецца на чэрвень ды арганізуецца Уніяй «Меч і Воран». Толькі вось пасьля пажару замак будзе аднаўляцца самае малае да 2006 года, а грошай на рэстаўрацыю трэба каля 60 млрд беларускіх рублей (на сучасныя кошты). І што рыцары будуць рабіць ля гэтага папялішча?

Кіберпанкавая ролевая гульня заяўляецца майстрамі на гэтае лета. У нашай краіне палігонкі на гэтую тэму – нячастая зьява. Але, калі пазнаеміцца з загрузам, энтузыязму становіцца трошкі меньш. Сусьвет гульні нагадвае Фалаут: ядзерны постапакаліпсіс, некалькі варожых адна адной баз, барацьба за жыцьце й за грошы... Пакуль не запланаваны галоўны элемент жанру – кібернетычная прастора. Невядома пакуль, ці будуць ў гульне сустракацца імплантанты, ці будуць андроіды. Ўвогуле ж сюжэт даволі далекі ад клясыка жанру *Вільяма Гібсана* (*прыгадайце кінастужку* «Джоні-Мнемонік»). Але выйшаў толькі заўчасны варыянт загрузу, і ўсе яшчэ можа зьмяніцца. Цалкам чытайце загруз на **www.rpgby.net**.

Хатняе заданьне. Хлопчыкі й дзяўчынкі, вывучыце, калі ласка, новае слова. «Палігонка», альбо «палігонная гульня» – тая, што праходзіць на адкрытым паветры, звычайна ў лесе. Працягваецца як удзень, так і ўначы, цягнецца ад некалькіх гадзін да дзьвух-трох дзен.

Цывік Агідны

P. S. Калі вы маеце нейкую інфармацыю, якая датычыцца ралявых, рыцарскіх альбо толкіеністцкіх падзеяў краіны, пішыце на **civic_agidny@tut.by**.

Трагедыі

Белы пі-ар ад БМА

Я ўжо і ня ведаю, чым жыве беларускі рок, але дакладна зразумеў, аб чым плача песьня наша. Аб загубленых душах і целах нашых рокераў, якія спойваюцца сваімі прадʼюсарамі, прамоўтэрамі і рэклямшчыкамі. Так прасьцей дамаўляцца аб працэнтах і ганарарах. Гэтак, Беларуская Музычная Альтэрнатыва пачала выкарыстоўваць брудныя тэхналёгіі па прамоцыі сваёй бруднай дзейнасьці. У страўні «Талака», дзе БМА сьвяткавалі чарговую гадавіну сваёй дзейнасьці, гэныя бакланы ўразумеліся пасьцяліць у прамым сэнсе гэтага слова ўсіх любімых музыкаў і журналістаў. У нас няма будучыні. Як можна жыць у атмасфэры татальнага спойваньня і шэльмаваньня галоўных людзей краіны?! Плачуць дзеці, жонкі і прыхільнікі беларускай музыкі на пясталых характарах нашых рокераў. І гэта трэба было бачыць! Кабак быў проста завалены целамі айчынных рок-зорак, некаторыя, як гітарыст ПАРТЫЗОН, ужо прыходзілі добра датымі, аднак гэта быў толькі пачатак. «Беленькая» лялася ракою, на кожным стале было па дзесяць бутэлек гарэлкі. Пад заліхвацкі музон «Крамбамбулі» злосна наліваліся NRM, НЕЙРО ДЗЮБЕЛЬ, УЛІС, ЦМОКІ, Памідораў і іншыя, усіх нават і ня ўспомніш. Аднак, што яшчэ дае надзею, Вольскі нават у такім стане змог яшчэ сьпяваць, праўда што – ці «Крамбамбулю», ці NRM, ці «Народны альбом» – ня памятаю, цяжка было, з бэмэашнай кампаніяй выпіваў. Здаецца, усе выжылі, аднак надзея патанула ў апошнім кілішку, і ніхто ўжо ня верыць у адраджэньне беларускага року.

«Quo vadis» загавырыў па-беларуску, ды як!

Што робіцца ў беларускай літаратуры? Не хапала кніжных выдавецтваў, дык музыканьцікі кінуліся на гэтую сьцязю. Купілі гэта мы на бэнэёфаўскай упраўе сьвежанькі томік беларускамоўнага Сянкевічаўскага «Quo Vadis» (выдавецтва «Медысонт», Менск, 2002) і... чые ж прозьвішчы там знаходзім: Віталь Супрановіч (панрокерскі лэйбл «БМAgroup», і тут ён прадюсар), Кастусь Елісееў (бардаўскі лэйбл «Limas», тут ён ужо тэхнічны рэдактар) і, што самае дзіўнае, знакаміты рок-крытык Вітаўт Мартыненка, які тут і швец, і жнец, і на дудзе ігрэц. Гэны і камэнтатар тут, і транслітаратар, і рэдактар, і нават аўтар навуковай інтрадукцыі да выданьня. Якім жа чынам, дзе кваліфікацыя і вопыт. Ёсьць інфармацыя, што неўзабаве ажно асобным выданьнем выйдзе поўны варыянт ягонай прадмовы («СВОЙ СЯРОД ЧУЖЫХ. Кантэксты, гістарычныя і лінгвістычныя асаблівасьці беларускага перакладу ксяндза Пятра Татарыновіча»).

Бедная беларуская мова. Зьведала яна і наркамаўку ды тарашкевіцу, і кірыліцу ды лацініцу... А вось, аказваецца, ёсьць і татарыновіца, гарачым прыхільнікам якой, аказваецца, зьяўляецца гэты самы Вітаўт Мартыненка. У ягоным варыянце гэная самая татарыновіца якраз і зьяўляецца сумесьсю тарашкевіцы з наркамаўкай з элементамі русізмаў і паланізмаў.

Наша традыцыйная беларуская ***мядуза*** **ў іх нечакана становіцца пачварнай *лямпрыскай*, а звыклая родная *цэркаўка* становіцца нават не *касьцёльчыкам*, а тыпова татарыновіцкім наватворам – *субожжня*. Можна падумаць, «рок-крытык» зьяўляецца шчырым вернікам.**

Навуковыя камэнтары Вітаўта Мартыненкі таксама ніяк не ўпішуцца ў традыцыйныя каноны Беларускай акадэміі навук, бо сягаюць да першакрыніцаў у ЗША (беларускія эліністычныя дасьледваньні Яна Пятроўскага), Канадзе (чыкагскі навуковы часопіс «Litva»), Ватыкане (напрацоўкі самога прэлата П.Татарыновіча). Ну а як Мартыненка праз П.Татарыновіча Гіберыя – сціплую памылку Татарыновіча Гіберыя – Гібернія вывеў іспана-ірландска-грузінскую роднасьць – гэта ўвогуле асобная гісторыя віртуозных здольнасьцяў знакамітага рок-славаблуда.

Упершыню (хоць перакладу П.Татарыновіча ажно 50 гадоў) адчуюць чытачы «Quo Vadis» і родных беларусу прашчураў у старажытных плямёнах свеваў, лігаў. І нават галоўная гераіня раману – Каліна – становіцца крутой старажытнай беларускай цёлкай, якая са сьвістам цытуе на памяць Гамэра ў пятленным перакладзе з арыгіналу сымбіёза Татарыновіч-Мартыненка.

Так што новае выданьне «Quo Vadis» – гэта балазе новы твор мастацтва, які літаратурная грамадзкасьць яшчэ павінна нанова асэнсаваць і па вартасьці ацаніць. І калі Сянкевіч атрымаў за свой тэкст Нобелеўскую прэмію, а Татарыновіч ужо ня зможа атрымаць нічога, дык мо Мартыненкава ініцыятыва прынамсі вартая хаця б чытацкай увагі?

Зрэшты, хоць першыя старонак 50 мы з цяжкасьцю прызвычайваліся да арыгінальнага тэксту, наступныя 400 па-шчырасьці ўжо не маглі адарвацца і адрываліся на поўнай праграме. А Мартыненка тым часам хваліўся асабістым лістом з канцылярыі самога Папы Рымскага з дабраславенствам за зьдзейсьнены літаратурны подзьвіг. Бадай, і мы можам далучыцца да віншаваньняў і параіць тым, хто яшчэ не пасьпеў, зганяць на БНФ або ТБМ перахапіць апошнія ўнікальныя экзэмпляры●

К. Толік

Як адцягнуцца...

Па-гарадзенску

Каманду **ЛЮБЭ** , заснавальнікаў стылю «патрыётык-гоп» радыя пабачыць **у гарадзенскім лядовым палацы 29.01** мясцовыя міліцыянты і пацаны з Фартоў. Хаця сустрэча будзе нядоўгай – ужо на наступны дзень у Каляна Растаргуева сэйшн у менскім саркафагу рэспублікі. А больш прадвінутай публіцы з гораду над Нёмнам, можам параіць замест канцэртаў наведаць перадвыбарчыя сустрэчы вакаліста «Каляна» – кажуць, шоу будзе яшчэ тое...

Па перцу

Заключны (?!) фэст шызафрэнічнае імправізацыі **«Сіні перац-10»** праводзіцца **1.02 у Тэатры Юнага Гледача**. Склад «сініх халодных беларускіх перцаў» – **Зьміцер Вайцюшкевіч, KRICHEV vcs BAN** і зразумела ж, самі бацькі-заснавальнікі тусоўкі– **КНЯЗЬ МЫШКІН з Лёнікам Нарушэвічам**.

Па-гейску

У Чылі уведзены дзень сэксу й парнаграфіі. А ў Менску ёсьць сваё аналягічае сьвята – калектыў самага адвязнага клюбу краіны **«Вавілон»** сьвяткуе **двухгодзьдзе прытончыку**. Шчыра віньшуем! Сьвяточны канцэрт у бардэ... клюбе «Вавілон» распачынаецца **31.01 а 23.00** і працягваецца наступным вечарам **1.02**. У праграме другога дня – эратычны балет **GUYS FROM HEAVEN** і інш.

Па-брытанску

Гурты з наркатычнымі назовамі **DRUM XTC, «МАРКІ» і «БЕЗ БІЛЕТА»** зьбіраюцца **26.01** на загадкавую тусоўку пад лёзунгам **«Kiss me, i'm british»**. Ці дачакаемся канцэртаў *«Fuck me I'm american»* альбо *«Кахай мяне па-багдадзку»*?

Па-кіношнаму

Шэсьце Джэймса Бонда па экранах сьвету (**«Здохні ты сёньня, а я заўтра»**) дакацілася і да Менску. У кінатэатрах **«Масква»** і **«Кастрычнік»** беларускія гледачы змогуць азнаёміцца з гнюснай антыкарэйскай падзелкай імпэрыялістычных гебельсаў ад кінематографу...

Яшчэ адзін прыклад разлажэньня буржуазнага грамадзтва спажываньня – кінафэст фаанцускай крымінальнай чарнухі **«Анёлы з бруднымі рукамі»** фільмы пра маньякаў-забойцаў і крыміналізаваны Парыж паказваюць у кінатэатры **«Пабеда» 27-28.01**.

Адразу хочацца перафразаваць Дзяржынскага «Анёлы маюць брудныя рукі, халодныя галовы...» і далей па тэксьце.

Астатні адджстой што паказваюць у кінатэатрах на тыдні– яшчэ на парадак ніжэйшы па якасьці. Так, можна палыбіцца аднначасова на **«Гары Потэра-1»**(**«Мір»**) і **«Гары Потэра-2»** (**«Аўрора»**, **«Камсамолец»**, **«Электрон»**). Той жа «Камсамолец» пасьля «Гары Потэра й таемнага пакою» прапануе маленькім гледачам новарускі **«Займемся любовью»**. І на закуску, каб прабляваца – схадзіце на **«Цара скарпіёнаў»** (**«Ракета»**)...

Непрыемнага прагляду!

Санітар,
пэсымістычны культурны футуроляг

Саюз

Сьмерць калябарантаў

Асабліва насычаным у супрацоўніцтве беларускага і расейскага народаў у сфэры культуры абяцае стаць 2004 год. Пузаты братэрскі міністар культуры Швыдкой, што змагаўся з Масяняй за «Тэфі», сказаў, што повадам для гэтага стане знамянальная дата – 60-годзьдзе вызваленьня Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў. З гэтай прычыны наступны год у Расеі плянуецца зрабіць годам беларускай культуры. Магчыма, такім чынам плянуецца перакрэсьліць усе дасягненьні айчынных культурных калябарантаў, што пільна тварылі ў час акупацыі і пра якіх з такім захапленьнем піша "Наша Ніва". На гэтыя патрэбы з саюзнага бюджэту плянуецца выдзяліць ажно 4 мільёны расейскіх рублёў. Большая іх частка пойдзе на рэалізацыю сумесных кінапраектаў на ваенную тэматыку – у першую чаргу плянуецца зьняць фільм па «Радавых» Дударава – мілітарыстычнай адаптацыі рамантычнай беларускай вайсковай рэальнасьці. Таксама нарэшце аджалеюць грошай на помнік Янку Купалу ў Маскве – месцы ягонай трагічнай і шматзначнай сьмерці, якой ён пратэставаў супраць фашысцкай навалы. Саюзнае супрацоўніцтва пераходзіць на якасна новы ўзровень

Дом заходзячых зорак

Новы сідзюк NRM для ДК

N.R.M. Dom kultury

Культурны і выкшталцоны выгляд ня ёсьць сьведчаньнем культуры

Наша газэта як сапраўды народнае выданьне любіць рэцэнзаваць народныя альбомы. На жаль, СЯБРЫ у гэтым годхзе нічога не выдалі, Ядзя Паплаўская з Сашам Ціхановічам таксама. Выратаваў сытуацыю народны рокапопс-гурт НРМ. Нягледзячы на перадпэнсыйны узрост, музыканьцікі асілілі выпуск новай кружэлкі пад назвай «Дом культуры».

Варта адзначыць што альбом пранікнуты моцным сацыяльнеым пасылам і глыбокім разуменьнем праблемаў правінцыйнае беларускае культуры. У прамежкі між забаўляльна-тупымі і сацыяльна бясьпечнымі песьнямі уціснуты шчымячы душу расповяд пра будні раённага ДК, які знаходзіцца на мяжы выжываньня. Адзіны сродак выплывць ва ўмовах лукашысцкага капіталізму – разводзіць на бабкі сталічных лабухаў. У ролі сталічных піжонаў з грашыма выступаюць зразумела ж самі НРМшчыкі. Самакрытычна.

Але - да альбому. Пра пачатак і казаць нічога . Першая песьня для разагрэву п''ць рыф у NIRVANA, другая – калька новых куміраў беларускага тынэйджэра, нядрэннае армянскае банды SYSTEM OF A DOWN. А я та ўсё дуамю, чаму у НРМу альбомы выходзяць з такой дзіўнай рэгулярнасьцю? А адказ-та вельмі просты – як толькі новы заходні кумір у нашых тынэйджэраў зьявіцца - дык вось вам адразу і альбом НРМ з адпаведнай адаптацыяй музыкі.

Увогуле варта зазначыць што альбом канцэптуальна падзелены на некалькі частак. У першай песьні адзначаюцца адсутнасьцю якога б то ні было сэнсу у тэкстах і арыгінальнасьці у музыцы. Сконьчваецца гэты жах толькі песьняй «Сакрэт сусьветнага сьвятла», якая прыемна уражвае нейкай «травяністасьцю» музыкі і тэксту. Ай да НРМ, ай да пыхнулі!

А далей ідзе першы сюрпрыз – «Прастора».- Вау! Вау! Вау! КРАМА!!! КРАМА!!! А ўсё чаму? Таму што «крама» пізьдзіла у палякаў. І «Бонда» пізьдзіла ў палякаў. І таму іх народ ня слухаў а слухаў МРОЮ, якая сьпявалаа «мамамамамамамамамамафііііяя!!» і пра ўсякія сацыяльныя жахі. Цяпер Лявон як сам прызнаўся, вырашыў зрабіць песеньку у стылі «polski rok -85». Што атрымалася? «Крама» з «Бондай»...

Ня магу утрымацца каб ня даць пінка за тэксты. Добрая фармулёўка пытаньня і адказу – «Што ў тваім сэрцы не прадаецца? Толькі сьвятло душы!» Ну проста па Фрэйду абмоўка – калі ў сэрцы ня прадаецца «ТОЛЬКІ сьвятло душы»,то як наконт усяго астатняга? Ай-яй-яй, Лявон Артурыч! Ну чаму вы вучыце нашу маладзёж? Лепей бы вы ў годзе 97 кінулі ўсё гэта і пайшлі з Польшчы дзіцячыя каляскі вазіць. Усё больш карысьці было б для падрастаючага пакаленьня...

Сумны дыягназ – калі на песьнях з, між іншым, нармальным тэкстам Лявоньці выё'ваецца так што ад яго вакалу становіцца тошна і хочацца прасіць у «Навінак» надбаўку за шкоднасьць працы. Клінічныя прыклады – «Хавайся у бульбу», «Зчэрэпахы-2». Проста гіпэрідыёцкая рэч – «Юра-ёлкі-палкі-коля». Шчыра кажучы закарцела закатаць усю кампанію сутак на 15 на народныя будоўлі альбо на месяцок грузчыкамі. Адразу б зьнікла паталягічнае стаўленьне да працоўнае клясы як да нейкіх іншапляетнікаў. Але ёсьць і нечакана нармальныя песьні – асабіста я адзначыў бы «Лёгкія» ды «Пакаленьне».

Першая –тыпу пінкфлёйдаўскай «Сьценкі» – пра муры якія будуюцца паміж людзямі, пра узаемаадносіны там розныя... Яшчэ запамінаецца авангардовая фішка – «ФМ» – пратэст супраць пармыўкі мазгоў радыёстанцыямі. Гучыць парўда дзіўнавата для форматнай каманды. Можа проста бухнулі каньячку з яшчэ аднымі ідэйнымі змагарамі – заклятымі сябрамі нашай газэткі Пратасавымі? Каньчатковы вэрдыкт: на увесь альбом запісаць чатыры нармальных песьні – гэта ня нашыя мэтады. ТАкімім тэмпамі яшчэ праз пару гадкоў можна будзе сабраць усе дыскі – і накалупаць з іх адзін нармальны альбом гурта НРМ – якім ён мог б быць калі б ня маяўся херней.

Самы жудасны адстой – «Вайна», «Белдарогі», «Гэта ўсё», «Юра-ёлкі-палкі-Коля» .

Адзнака альбому па пяцібальнай шкале адстойнасьці – 3●

Санітар,
музычны абсэрвер

«Дом Культуры» і яго крутая раскрутка

Што засталося рабіць рокеру старых традыцый, які слухаў Вольскага яшчэ з мроеўскіх часоў? Сьпяваць кавэр «Я — рок-музыкант» на матыў «Абсэнту»? Лявон Вольскі і кампанія ўжо даўно засвоілі, што галоўнае ў сьвеце шоў-бізнэсу нармалёва раскруціцца, а за якасьць тавару – справа ня самай першай важнасьці. 22 студзеня ў Доме Журналістаў свой культурны прадукт энэрэмаўцы запрэзентавалі журналістам. Кожны акрабат пяра атрымаў па кілішку шампаны і па кампашцы, каб з большым задавальненьнем несьці ў масы, прапагандаваць, раскручваць... раскручваць...

Квартэт спрабаваў уяўляць зь сябе падвойную вэрсію «Сашы і Сірожы». Кожны з дыназаўраў граў ролю міністра хто турызму і адпачынку, хто працы (сам Вольскі). «Сам Вольскі» з беленькім хахалком і заплыўшымі вочкамі нагадваў кагосьці са знакамітых бурундучкоў – Чыпа ці Дэйла. Піт у нейкім таталітарным фрэнчыку таксама ўдаваў намэнклятурнага старпёра – міністра прапаганды. Добны прыём калісьці выкарыстоўвалі KISS, калі кожны зь лабухаў загрыміраваўся пад героя коміксаў – пэўны час яны мелі посьпех, а алі разгрыміраваліся, ніхто на іх ужо не гляздзеў. Каб не надакучыць публіцы трэба часам мяняць пласьцінку (і шкарпэткі).

Увесь праект «Дом культуры» – гэта каб «культурней» было. Ганна Вольская вяла праграму, як «дырэктар Ёпіцкага Дома Культуры», выдатна ўвайшла ў сваю ролю таксама «Сашы і Сірожы» толькі ў спадніцы. Усе ўвайшлі «ў ролю». І выходзіць не зьбіраліся. Альбом такі ж шэры, як і яго вокладка, на якой відавочныя абрысы

стылізаванага пад знакаміты саркафаг опэрска-балетнага тэатру. Магчыма гэта мастацкі сродак, каб выразіць сваеасаблівы рамантычны песымізм, які зьявіўся ў маладых радыкалаў пасьля выбараў.

Для асабліва тупых журналістаў былі разададзеныя шпаргалкі – раздрукаваныя на аркушах А4. Песьня «Маё пакаленьне» – млявая і дэпрэсыўная песьня пра «страчанае пакаленьне васьмідзесятнікаў». У тэксьце выкарыстоўваюцца цытаты па-расейску з вершу *Лермантава* **«Вязень». Та-а-а-к... У песьні «Маё пакаленьне» ёсьць згадкі пра «арла маладога» але ж гэта, спадары прысяжныя і засядацелі ... Пушкін, ёпрст! Дзе вучыўся ты, галуба – ў ЦПШ? Ніводзін з журналістаў і ня пікнуў. Але, магчыма, гэткая заскарузлая і тупарылая непісьменнасьць – таксама элемент іміджу, «мастацкі сродак», які яскрава паказвае усю глыбіню страчанасьці «пакаленьня васьмідзесятнікаў». Ведае Вольскі Пушкіна? Невядома. Прынамсі каб даведацца пра канцэптуальнасьць свайго альбома ён павінен чытаць «Нашу Ніву». Сьвядомыя «міністры НРМ» таго, што назваўшы свой альбом «Дом культуры», яны міжволі выклікаюць асацыяцыі з легендарным праектам Жарыкава «ДК» (параўнаньне абсалютна не на карысьць нашым «Сашам і Сірожам»)?** Хто іх ведае – піпл усё схавае●

Ігар Бэлза,
музыказнаўца

Хто ведае, магчыма менавіта так будзе выглядаць ДК работнікаў NRM

SEX — у вялікім саюзе

